

ဝင်းမြင်းစိစဉ်သည် အနုပညာ

၆၆၆

ရွှေအမြုတေ ဝတ္ထုတို ၆၀ စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကို စီစဉ်တည်းဖြတ်လာခဲ့တာ ၁၆ နှစ်ကျော်၊ ၁၇ နှစ်အတွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ပထမပိုင်းမှာ လူငယ်ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ အတွက် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကို ပေါ့ပင်ဆောင်းပါး ခပ်များများ နဲ့ ဖန်တီးခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ရသစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်များ အတွက် စောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း စာဖတ်ပရိသတ်များ က ရွှေအမြုတေမှာ ပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုအများစုကို နှစ်ခြိုက်အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် အသက် ၆၀ ပြည့်ပါတော့မယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ရွှေအမြုတေစာပေဆုကို တစ်နှစ်အတွင်း ထွက်ရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းများ ထဲက ရွေးချယ်ပြီး ဆု ၇ ဆု ချီးမြှင့်မယ်လို့ စာပေကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးချယ်နေပါတယ်။ အဲဒါအပြင် အမှတ်တရအဖြစ် ရွှေအမြုတေရဲ့ ဝတ္ထုတိုတချို့ကိုလည်း ရွေးချယ်စုစည်းထုတ်ဝေမယ်လို့ စဉ်းစား တဲ့ အခါ မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) ကနေစပြီး ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေဖြစ်တာကြောင့် ဝတ္ထုတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ အားလုံးကို စုစည်းဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုများ ထဲက စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထု (၆၀) ကို ရွေးချယ်ပါတယ်။ ရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ စာရေးဆရာတစ်ဦးလျှင် တစ်ပုဒ်သာ ရွေးချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲထင်

ထင်ရှိတဲ့ ဝတ္ထုတွေ အများ ကြီး ရှိပေမယ့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို စုစည်းဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထု အပုဒ် (၆၀)ကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်များ လက်သို့ 'အမှတ်တရ ရွှေ (၆၀)' အဖြစ် တင်ဆက်ပေးလိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော့်နည်းတူ စာဖတ်ပရိသတ်များ နှစ်ခြိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီစုစည်းမှုမှာ အချို့ဝတ္ထုများ ဟာ ရှေ့က ထုတ်နှင့်ပြီးကြတဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များ ထဲမှာ ပါပြီးသား ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အခုစုစည်းမှုမှာ ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

*

လွမ်းသလားမေပျို

ခြံမ့်သဲ

ပြန်တွေ့ကြည့်တော့

တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ

အားကစားပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဘောလုံးအရွယ်အစားဟာ ဘတ်စကက်
ဘောကနေ ပိန်ပေါင်အထိ

သေးလာတာကိုတွေ့ရတယ်

ဪ...လူဆိုတာဟာ

အသက်ကြီးလာရင် ငယ်တာလေးတွေကို

ပိုသဘောကျတတ်ပါလား

*

ကိုအောင်မြင့်ကို ချစ်သလားမမေးနဲ့ ၊ မချစ်ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးကိုသာ ချစ်ခဲ့ရင် ဒီက သိမ့် ခုလောက်ရှိ သားသမီးတွေ တော်တော် စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင့်က သိမ့်ထက် ဆယ်နှစ် ပိုပို သာသာ ကြီးပါသည် ။

'ကျွန်တော်က ခုထိ အားကစားကို ဝါသနာပါတုန်း ပဲ၊ ငယ်ငယ်က တော့ ဘတ်စကက်ဘော ကစားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း ခြင်းလုံး ကစား

သေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က စပြီး တင်းနစ်ရိုက်တယ်၊ ခု တော့ပိန်ပေါင်ပဲ ကစားဖြစ်တော့တယ်။ ဒီလိုပဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မယ့် အား ကစားနည်းတွေ ပြောင်း ကစားခဲ့တာကို ပြန်တွေးကြည့်တော့ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ အားကစားပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဘောလုံး အရွယ်အစားဟာ ဘတ်စကက်ဘောကနေ ပိန်ပေါင်အထိ သေးလာတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဪ...လူဆိုတာဟာ အသက်ကြီး လာရင် ငယ်တာလေးတွေကို ပိုသဘောကျတတ်ပါလားလို့ ခုမှ တွေးမိလာ တယ်ဗျာ'

မိမိရှေ့မှာ ပင် ထိကပါး ရိုက်ကပါးစကား ပေါက်ပန်းဈေးတွေ ဆိုလာ သည် ။ သိမ့်ကလည်း ရာဇဝင်နှင့် သိမ့်ပါနော်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာကိစ္စ နှင့် ဖြစ်ဖြစ် သိမ့်အရုံးပေးရရိုး ထုံးစံမရှိခဲ့။

'ဘကြီးအောင်ရေ..နောက်ဆို ပိန်ပေါင်မကစားတော့ဘဲ ငယ်မူပြန်ပြီး ဂေါ်လီလုံး ကစားဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ်'

ကိုအောင်မြင့်ကို အသက်ကြီးမှန်း သိသာအောင် 'ဘကြီးအောင်'ဟု သိမ့်က ဦးစွာခေါ်ခဲ့သည် ။ တစ်ရုံးလုံးကလည်း သိမ့်ခေါ်သလို 'ဘကြီး အောင်'ဟု ခေါ်လာကြသည် ။

ကိုအောင်မြင့်ဆိုသည့် လူက ဘကြီးအောင် အမည်ကိုပင် သဘောကျ နေသေးသည် ။ 'သိမ့်ကစပြီး ချစ်စနိုးခေါ်လို့ သူက သဘော ကျတာတဲ့ 'ဟု တစ်ရုံးတည်းနေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ပြောနေချိန် တွင် 'ဘကြီးအောင်'အခေါ်က နှုတ်ကျိုးနေပြီ။ သိမ့်အောင်သက်သက်နှ င့် ပင်'ဘကြီးအောင်' အခေါ်အဝေါ်ကို ပြင်မရမှန်းသိ၍ ဆက်ခေါ်နေရ တော့သည် ။

'ဟုတ်လိမ့်မယ်။ သိမ့်ပြောသလိုပဲ နောက်ဆို ဂေါ်လီလုံးလေးတွေ

ကစားချင်စိတ် ပေါ်လာလေမလား မပြောတတ်ဘူး'

ရိုးပါ၊ အပါ သူ့ကို အပြစ်ပြော ပြောမှန်းမသိ။ ရွဲ့ ရွဲ့မှန်းမသိ။

'ဒါဆို ဘကြီးအောင် ငယ်မူပြန်ဖို့ နီးပြီပေါ့'

'ငယ်မူ ငယ်သွေးလေးတွေ ပိုသဘောကျလှပေါ့ သိမ့်ရယ်။
သိမ့်လည်း ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်နော်'

'ဘာပြောတယ်'

'ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ရိုးရိုးပါ။ သိမ့်က အသက်ငယ်သေးတာကို ငယ်သေးကြောင်း ပြောမိတာပါ'

ပျာပျာသလဲ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလာတော့လည်း သိမ့်ဘာပြောသာတော့မည်နည်း။ ဘကြီးအောင်က ဗယဝုဒ္ဓိသာ မဟုတ်သေး။ ဂုဏဝုဒ္ဓိ အရလည်း လေးစားရမည့် သူ ဖြစ်နေသည် ။ သူက သိမ့်အထက်အရာရှိ။

'ဖိုင်တွဲတယ် ဆိုတာလည်း နည်းစနစ်ကျနဖို့ တော့ လိုတယ်၊ ခုလို အထက်အောက်ရက်စွဲ အစီအစဉ်အလိုက် စာတွဲတာကို စာအုပ်သဖွယ် စာတွဲနည်း လို့ ခေါ်တယ်၊ အောက်ကအထက် ရက်စွဲပြောင်းပြန် စာတွဲနည်းဆိုတာက ဟောဒီ လို ပုံစံမျိုး၊ ရင်ကွဲ စာတွဲနည်း ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်'

'ရင်ကွဲ စာတွဲနည်းတော့ သင်မပေးပါနဲ့ မမ'

'အံ့မယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျော်ကျော် ရင်ကွဲ မခံနိုင်လို့ပါ'

လာ... လာချည်သေး။ လူက ငယ်ငယ်၊ အရွယ်ကနုနု၊ ခုမှ နှစ်ဆယ်

ကျော်ရံပဲ ရှိဦးမည်။ ငယ်သေးလို့ နားမလည်တာကိုးဟု သွားအထင်မသေးနဲ့ ။

ဒီလောက်ကတော့ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ။ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်လောက် ပညာသင်ခဲ့ရတာပဲ။ ပညာတွေစုံရောပေါ့။ သိမ့်ကတော့ စာပေးစာယူနှင့် ဘွဲ့ယူခဲ့တာမို့ ကျော်ကျော်လောက် ပညာမစုံနိုင်ပါ။

ရုံးတွင် ခိုင်းလိုရာ ခိုင်းပါဟု သူ့အဖေက လာအပ်သောကြောင့် ကျော်ကျော် မလည်မဝယ်ပုံစံဖြင့် ရုံးရောက်လာသည် ။ ကျော်ကျော်တို့ မိဘမျိုးရိုးက ကုန်သည် မျိုးရိုး။ ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း သူ့သား စိတ်လေမည်စိုး၍ စည်းလေးကမ်းလေးနှင့် နေတတ်ရန် လုပ်အားပေးအမည်ခံကာ ကလေးထိန်း လာခိုင်းပုံရသည် ။

ရုံးဆိုတာကလည်း သာမညနှင့် တော့ မဝင်ဆွဲနိုင်။ သင်တန်းအတွေ့အကြုံ၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနှင့် ပေါင်းစပ်မှ ရုံးလုပ်ငန်းက အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နိုင်ပေသည် ။ တစ်လ နှစ်လ လုပ်အားပေးရုံနှင့် တော့ ရုံးလုပ်ငန်းခွင်ထဲ အံဝင်မည် မဟုတ်ပေ။ သာမန် စာပို့ခိုင်းတာ စာကူးခိုင်းတာ၊ ဇယားပုံစံ ချခိုင်းတာ လောက်ပဲ ရှိမည်။

ကျော်ကျော်ကိုတော့ သိမ့် စေတနာအရှိသား။ အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံချောချောမို့ စေတနာရှိချင်စရာလည်း ကောင်းသည် ။ ကင်ဇိုနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အမြဲဝတ်နေကျက ရုံးအရှိန်ဖြင့် ပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံပြောင်းဝတ်လာသော ကပိုကရီ ဟန်လေးက အမြင်ဆန်းစေသည် ။ အရောဝင်စွာနေတတ်သည့် ကျော်ကျော်အပြော၊ ကျော်ကျော်သဘောထားက အပျိုးကြီးသိမ့်၏ နှလုံးသားကို တံခါးလာခေါက် သည် ။ ရေလာကောင်းအောင် မြောင်းသွယ်သည် အထိတော့ သိမ့်က နှုတ်လျှာမရဲ။

ဘကြီးအောင်နှင့် ဆိုလျှင် သိမ့်ကအငယ်၊ မှားမှားမှန်မှန် နှုတ်ရဲ၊

လျှာရဲ့ ပြောနိုင်သည် ။ ကျော်ကျော်နှင့် ကျတော့ သိမ့်ကအကြီး ပြောတာ
ဆိုတာ နေတာထိုင်တာကအစ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိလာရသည် ။

'ကျော်ကျော် ဘွဲ့ရပြီးရင် ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်မလို့ လား'

'ဖေဖေကတော့ အရောင်းအဝယ်ပဲ လုပ်ခိုင်းမှာ ပါ၊ ကျော်ကျော်က
အရောင်းအဝယ် ဝါသနာ မပါဘူး မမရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ရုံးမှာ လုပ်အားပေး
ချင်တယ် လို့ အတင်းပူဆာခဲ့တာ၊ လုပ်အားပဲပေးရမယ်၊ အမြဲတော့ မလုပ်
ရဘူး ဆိုတဲ့ သဝဏ်မှတ်ချက်နဲ့ မမတို့ ရုံးကို ရောက်လာတာပါ၊ အောင်
စာရင်းလည်း မထွက် သေးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးပါဘူး'

'ရုံးမှာ ကြာလာရင် ကျော်ကျော် ငြီးငွေ့သွားမှာ ပါ'

'တခြားရုံး ဆိုရင်တော့ ငြီးငွေ့မှာ သေချာတယ်'

'မမတို့ ရုံးကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ'

'မမတို့ ရုံးမှာ က မမ ရှိတယ်လေ'

'ဟော၊ သူပဲအပြောကောင်း'

ဘကြီးအောင်တုန်းကတော့ သိမ့်က အလည်၊ သိမ့်ကအနပ်။ ကျော်
ကျော်နှင့် ကျမှ သိမ့်က ခပ်တုံးတုံးစာရင်းဝင် ဖြစ်သွားသည် ။ ရင်တုန်ပ
န်းတုန် ဖြစ်လို့ ။

'ဪ...သိမ့်က ခုတော့ ပိန်ပေါင်ဘောလုံးကစားဖို့ ကြံစည်နေပြီကိုး

ကျော်ကျော်နှင့် အရောတဝင်နေသည် ကို ဘကြီးအောင်က နေစိမ့်
ဟန် မတူ။

'ဘာတွေလာပြောတာလဲ၊ ဘာပိန်ပေါင်မှ မကစားဘူး'

သိမ့် အငေါ်တူးလိုက်တော့လည်း 'ရယ်စရာ ပြောတာပါဗျာ'ဟု မျက်နှာ ညိုညိုဖြင့် ပြောကာ ရှောင်သွားလေသည်။ ။

*

ရုံးစာတစ်ထပ်ကြီးထဲ ပါလိုပါငြား လိုက်ရှာသည်။ သိမ့်ရှာသောစာက မပါမြဲမပါ။ ရုံးသို့ စာဝင်လာတိုင်း သိမ့်က ခုလိုရှာမြဲ။ ရှာတိုင်လည်း မပါမြဲ။

ကြာတော့ သိမ့် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံတော့။ အထူးသဖြင့် ဘကြီးအောင် ရှိနေလျှင် ပို၍ မလုံခြုံ။ ဘကြီးအောင်ကိုများ အရေးစိုက်လို့ ။ စိတ်ကိုသာ တင်းရသည်။ ဘကြီးအောင်များ ကြည့်နေလေမလား ဟူသော သံသယဖြင့် ဘကြီးအောင်ဘက် တလှည့်ကြည့်ကြည့်လုပ်မိသည်။ ဘကြီးအောင်ပင် တစ်မျိုး တစ်မည်တွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလောက်သည်။ ငါကွ..ငါကွ ဟု လက်မထောင်၊ ခေါင်းမော့၊ ရင်ကော့နေမှ ဖြင့်။ သိမ့်အတွေးနှင့် သိမ့်တပြုံးပြုံး။

'သိမ့် ဘာရှာနေတာလဲ'

'ဟဲ့...သောက်ပလုတ်တုတ်'ဟု အော်မိတော့မလို့ ။ ဘကြီးအောင် အကြောင်း တွေးရုံရှိသေး၊ ဘကြီးအောင်က အနားရောက်လာသည်။ ။

'အရေးတကြီး လုပ်ရမယ့်စာများ ပါသလားလို့ '

ချော်လဲရောထိုင်၊ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောလိုက်ရသည်။ ။

'ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဟို..ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဆီက စာကော မလာဘူးလား'

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံလှပြီအထင်ဖြင့် ဣန္ဒြေဆင်ကာမှ မလုံသည့် အိုးမို့တုတ်မိုးရုံဖြင့် ကွဲချေပြီ။ ဘကြီးအောင်လည်း ရိပ်စားမိမှာ ပါပဲလေ။ သိ

မ့်အရိပ် အခြည်ကို မပြတ်တမ်း ကြည့်နေသူပဲလေ။

'ဘာလို့ လာရမှာလဲ'

သိမ့်က မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် တင်းမာစွာ ဆိုလိုက်သည်။

'ဒီလိုပါ။ ကျော်ကျော်က သိမ့်ကို ခင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်လေးက ကွယ်လီဖိုင်းဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ထူးတန်းဆက်တက်နေတော့ မာကြောင်း သာကြောင်း လေးများ ရေးမလားလို့ ပါ'

'ကျော်ကျော်က သိမ့်ကို ဒီလောက်ခင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးအောင် ရယ်'

သိမ့်လေသံက အင်အားမဲ့နေသည်။

ကျော်ကျော် ဆိုသည့် ကောင်၊ ပြောတုန်းကတော့ မိုးလား ကဲလား။ အိမ်က ကျောင်းဆက်တက်ပါ ဆိုလို့ သာ တက်ရတာပါ။ ကျော်ကျော်က မမတို့ ရုံးမှာ ပဲ ပျော်တယ်လေး ဘာလေးနှင့် ယုံအောင် ချွဲသွားသေးသည်။ ခုဆို ကျော်ကျော် တက္ကသိုလ် ရောက်နေတာ သုံးလတောင် ပြည့်တော့မည်။ စာကလေး တစ်စောင် ရေးဖော်မရ။

'ကျွန်တော်တော့ ဝမ်းသာတယ်'

'ဘာ ဝမ်းသာတာလဲ'

အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောလာတော့ သိမ့် မကျေနပ်။ သူများ စိတ်ဆင်းရဲရတာကို သူက ဝမ်းသာသတဲ့ လား။ သွားစမ်းပါ။

'ဪ...သိမ့်လည်း ကျွန်တော် ခံစားရသလို ခံစားတတ်လာလို့ ဝမ်းသာမိတာပါ'

'ဘာမှ မခံစားရဘူး၊ မဆိုတာ လာမပြောနဲ့ '

'သူများကိုတော့ လိမ်လို့ ရချင်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လိမ်လို့ မရပါဘူး သိမ့်ရယ်'ဟု ပြောကာ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ ရုံးစာတွေယူပြီး ထွက်သွားသည်။ သိမ့် နှုတ်ခမ်းတစ်လံ ပန်းတစ်လံဖြင့် ရန်မတွေ့ဖြစ်။

ဘာကြောင့် ရယ်မသိ။ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော် ကွာခြားသည် ဆိုသော် လည်း မပြတ် ကစားနေ၍ လားမပြောတတ်။ သိမ့်နှင့် ရွယ်တူလိုဖြစ်နေသော ဘကြီးအောင်ကို 'ဘကြီးအောင်'လို့ ခေါ်ရမှာပဲ ထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အားနာ လာမိသည်။

ခြံမ့်သဲ

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၃၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉
ခုနှစ်

*

လူကောင်းလူချွန်

ညီပုလေ

'သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးသမီးရဲ့ 'လို့
ပန်းချီဆရာနည်းနည်း ကျောင်းပေးလိုက်တယ်
သမီးက နေရာရွှေ့တယ်ဆိုရုံလေး ရွှေ့တဲ့ ပြီး
သူထင်မြင်ချက် တစ်ခုပေးပြန်တယ်
ပန်းချီဆရာက 'အိုင်အိုကြီးပါလား...ပလုံ ရေသံကြား' ဆိုတဲ့
ဆရာကြီး ဗသျှိုးရဲ့ ဟိုဣန္ဒြေတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိရင်း
ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်

★

သူ့နာမည်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူသိများ လာနေတယ်။ သူက ပန်းချီ
ကား တွေ အများကြီး တရပ်စပ်ရေးနေတဲ့ ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး
။ ဒါပေမယ့် သူရေးလိုက်ပြီဆိုရင် ရေးသလောက် ပြောစမှတ် ပြုကြရတ
ယ်။ ပန်းချီလောက သား အချင်းချင်းတောင်မှ သူ့လက်ရာကို အသိအမှ
တ် မပြုကြလို့ မရဘူး။ လောကနတ်နဲ့ ယုဒသန်ရိပ်သာမှာ လုပ်တဲ့ ပန်း
ချီပြပွဲတွေမှာ ကိုချစ်ညို ရဲ့ ပန်းချီကားတွေ တစ်ခါတစ်ခါ ပါလာတတ်
တယ်။ ပြပွဲမှာ ဈေးဦးပေါက် ရောင်းရတာ ကိုချစ်ညိုရဲ့ ပန်းချီကားက

အများ စုပဲ။

သူ ကြိုးစားအားထုတ်ပုံကလည်း ကြောက်မနန်းလိလိပဲ။ လူအများ ချီးကျူးနေကြတဲ့ သူ့ပန်းချီကားတွေကို သူ အားမရသေးဘူးတဲ့ ။ ဒီထက် လက်ရာ မြောက်အောင် တွေးခေါ်အား ကောင်းလာအောင် သူလုံ့လထုတ်တယ်။ သူ အခု လူတွေရဲ့ ပုံတူတွေ ဇောက်ချရေးနေတယ်။ သင်ဆရာတွေဆီမှာ ချဉ်းကပ်လို့ ။ မြင်ဆရာတွေကတော့ သူ့အဖို့ အပုံအပင်ပဲ။ လေ့လာလို့ ကို သူ့မှာ မကုန်နိုင်ဘူး။ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘရင်ကလေးနဲ့ ဆရာပေါ်ဦးသက်တို့ က သူ့ရဲ့ ဆရာအရင်း တွေပေါ့။

ကိုချစ်ညိုက ပုံတူရေးရာမှာ သူ့ဆရာတွေနဲ့ မတူတာက စုတ်ချက် ကြမ်းကြမ်း ဆေးထူထူနဲ့ ရေးတတ်တယ်။ အရောင်စပ်ဟပ် ရေးခဲ့တယ် ။ကျွတ်ဘူးထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်းပဲ ရေးတတ်တယ်။ မလိုမုန်းတဲ့ လူတွေက အလကားပါကွာ၊ ရေးချက်၊ ရေးဟန်က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးတွေ ထူပိန်းနေအောင် လုပ်ထားတာပါလို့ ပြောကြမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောကြဖို့ ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုထိတော့ ကိုချစ်ညိုရဲ့ ပန်းချီကားကို ဒီလိုပြောမယ့်လူ မပေါ်သေးဘူး။

သူက ပန်းချီကားမှာ လက်မှတ်ထိုးရင် စာလုံးသေးသေး ဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ မြန်မာလိုပဲ လက်မှတ်ထိုးလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ပန်းချီကားရေးတဲ့ သက္ကရာဇ်လည်း ကောဇာ သက္ကရာဇ်ပဲထည့်တတ်တယ်။ သံတမန်နဲ့ နိုင်ငံခြားပညာရှင်တွေက ဒီပြင်မြန်မာစာသာ မဖတ်တတ်ရင်ရှိမယ်။ ချစ်ညိုဆိုတဲ့ စာလုံးကိုတော့ သူတို့ ဖတ်တတ်နေကြပြီလေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူ ရေးတဲ့ နေရာမှာ သူက အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ထားကိုပါ ရေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ သူ့ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ဒီပုံဟာဖြင့် ဘုရားလူကြီး ဖြစ်လောက်တယ်၊ ဒီလူဟာဖြင့် တကယ်ကို သမ္မာ သမတ်ရှိတဲ့ တရား

သူကြီးရဲ့ ဥပမိပဲ စသဖြင့် မှန်းလိုက်ရင်လွဲခဲ့တဲ့ လက်မျိုး ရအောင် သူကျင့်နေတယ်။

ကိုချစ်ညို အခုလို မအောင်မြင်တုန်းက သူ့ရဲ့ မော်ဒယ်တွေကလည်း သမ္မာန်ခတ်တဲ့ လူ၊ ကဗျာရေးတဲ့ လူ၊ အငြိမ့်ထမ်းဆင့်၊ ပူဖောင်းရောင်းတဲ့ လူ၊ ပုံနှိပ်စက် အလုပ်သမားတွေပဲ။ သူပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေပေါ့ သူတို့ နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ပေါင်း၊ သူတို့ အိမ်လိုက်လည်၊ သူတို့ နဲ့ အတူစား အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့လို နေထိုင်ရင်း ရေးတဲ့ ပန်းချီကားတွေမို့ လက်ရာ ပိုမြောက်တယ်။

အခုလည်း ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ သီလရင်ဆရာကြီးတွေ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ဟောင်းတွေ၊ သံအမတ်ကြီးတွေရဲ့ ပုံတူကို ခဏခဏ ရေးပေးရတတ် တယ်။ အပ်ထည်တွေပေါ့။ ဒီပုံတွေက သူကိုယ်တိုင်က ရေးပေးချင်လို့ တကူး တက သွားရေးပေးတဲ့ ပုံတွေနဲ့ တော့ ဘယ်တူမလဲ။ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်ရဲ့ ပုံနဲ့ သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အသိသာကြီး။ ဆရာ ဦးဟန်တင်ကလည်း သူရေးပေးတဲ့ ပန်းချီကားကို တမြတ်တနိုး ရှိလှတယ်။

ဟောဒါ ဂီတပညာရှင် တစ်ဦးပါဗျာ။ ကျွန်တော်သိပ်မြင်ဖူးတယ်။ မြင်ဖူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ခင်ဗျားရေးထားတာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကိုက ဂီတသံတွေ ထွက်နေပြီဗျ။ နေဦး နာမည်ဖော်လို့ မပေါ်ဘူး။ ပန်းချီဆရာ အသာပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ နောက်လေးငါး ရက်ကြာတော့ သူ့မိတ်ဆွေဆီက ရောက်လာတဲ့ ချီးကျူးတဲ့ စာထဲမှာ တယောကိုတင်ရီရဲ့ နာမည်ကို ချက်ချင်း သူမပြောနိုင်တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ လည်း ထည့်ရေးထားတယ်လေ။

ကိုချစ်ညိုက သူ့စိတ်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှိုက်လှိုက်နဲ့ ပန်းချီရေးချင်စိတ်

တ် ပေါ်လာပြီဆိုရင် ရုပ်အင်္ကျီဖြူသန့်သန့်လေး ဝတ်ပြီးရေးတတ်တယ်။ ပလေကပ်ပုဆိုး အရောင်နုလေးလည်း ဆင်တတ်တယ်။ ပန်းချီစုတ်တံတွေ၊ ဓားတွေ၊ ဆီပုလင်း တာပင်တိုင်၊ ရေနံခွက်တွေက သူ့ညာဘက်မှာ ၊ အလယ်က ဆေးစပ်တဲ့ ဘုတ်ပြား၊ ဘယ်ဘက်က ဆီဆေးကျွတ်တွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီထားပြီးတော့ ရေးလေ့ရှိတယ်။ ကျွတ်တောင့်တွေကလည်း သူ့အရောင်အုပ်စုနဲ့ သူ့ အနုကလေးတွေက တစ်စု၊ ရင့်တဲ့အရောင်တွေက တစ်စုပေါ့။

တစ်ခါတလေလည်း လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့ ရေးချင်ရေးရဲ့ ၊ တစ်ခါတရံလည်း သီချင်းလေးတညည်းညည်းနဲ့ ပေါ့။ ဥရောပက သံစုံတီးဝိုင်းဓာတ်ပြားတွေ ဖွင့်တဲ့ အခါဖွင့်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဆရာမြို့မငြိမ်း၊ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်၊ အေဝမ်း ဆရာညွှာနဲ့ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း သီချင်းတွေ နားထောင်ရင်းလည်း သူ ပန်းချီရေးတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း စန္ဒရားချစ်ဆွေရဲ့ စန္ဒရားလက်သံ ပေါ့။

သူ စိတ်မပါဘူးဆိုရင်လည်း ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်း မွေး ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေးဝတ်တဲ့ အခါဝတ်၊ တစ်ခါတလေ အင်္ကျီချွတ်နဲ့ ရေးပစ်တတ်တယ်။ ဒီလိုအခါကျတော့ ချွေးတွေ သံတွေ ထွက်လို့ ။

တစ်နေ့ဆီက ပန်းချီကား အပ်ချင်လို့ တဲ့ လူတစ်ယောက် လာစုံစမ်းတယ်။ အလျင်ဆုံး လက်ခဘယ်လောက်ပေးရမှာ လဲ ဆရာတဲ့ ။ ပန်းချီဆရာ သိလိုက်တယ်၊ ချီကတည်းက ယဉ်သကိုလို့ ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ အခုရေးတဲ့ ပန်းချီကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး လူတွေ မမြင်စေချင်ဘူးတဲ့ ။ ကိုချစ်ညို က ပန်းချီရေးရင် သူ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတွေ ဝါသနာရှင်တွေ ခေါ်ပြပြီး သူတို့ ဝေဖန်ချက်ကို အလျင်နားထောင်တတ်သူ မ

ဟုတ်လား။ ခွကျကုန်တာပေါ့။

ဘယ်သူပုံရေးရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျာရဲ့ ပုံလားဆိုတော့ ဟိုလူက ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ လက်ဝါးတကာကာနဲ့ သူ့ပုံမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ။ ဘယ်သူပုံဆိုတာ မပြောလို့ ဖြစ်ရင် မပြောပါရစေနဲ့ တဲ့ ။ ကိုချစ်ညို ဒီလိုလူကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပေမယ့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

အိမ်ကို လိုက်ရေးရမှာ လား၊ ဒီကို လာအရေးခံမှာ လားဆိုတော့လည်း အိမ်ကိုလည်း လိုက်မရေးရဘူး၊ ဒီကိုလည်း လာအရေးမခံနိုင်ဘူးတဲ့ ။ သူက ဓါတ်ပုံကိုပဲ ကြည့်ပြီး ရေးစေချင်တာတဲ့ ၊ ပန်းချီဆရာ တော်တော်စိတ်ပျက် သွားပုံရတယ်။ ခေါင်းကို တဖြစ်ဖြစ်ကုပ်ရင်း သူလိုချင်တဲ့ အဖြူအမဲဓါတ်ပုံတွေ အကြောင်း ပြောနေမိတယ်။ ဟိုလူက အဲဒီကိစ္စလည်း သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်ပြန် ဘူးတဲ့ ။ သူ့စကားအတိုင်း ပြန်ဖောက်သယ်ချရရင်...

'ဒီကိစ္စက အန်ကယ်ကြီး မသိအောင် လုပ်ရမှာ ဆရာ၊ ဆရာလိုချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ။ မရရင်တော့ ရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကို ကြည့်ပြီး ရေးရမှာ ပဲ ဆရာရေ' တဲ့ ။

ပန်းချီကား လာအပ်တဲ့ လူက စကားပြောရင်း ကိုချစ်ညိုရဲ့ ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိတယ်။ ကိုချစ်ညိုရဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်မှ မတွေ့မိဘူး။ ဆီဆေးကားဆိုလို့ ဆရာ ဦးနန်းဝေရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ ဆရာ ခင်မောင်ရင်ရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပဲ တွေ့သွားတယ်။ ကျန်တာက ကိုချစ်ညိုရဲ့ သမီးကြီး ပန်းချီကားတွေပဲ ချိတ်ထားတယ်။ ပထမတန်းကျောင်းသူကြီးရဲ့ တောင်တန်းရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ ဗျိုင်းတွေရယ် ရေးထားတဲ့ ရှုခင်းပုံရယ်။ နေလုံးကြီးနဲ့ ပန်းခင်းတစ်ခင်း ရယ်က အနောက်ဘက်ထရုံမှာ ရှိတယ်။ တောင်ဘက်ထရုံမှာ တော့ ကြက်ဖကြီး

တစ်ကောင်ရေးထား၊ အဲဒီပုံရဲ့ အောက်က သစ်တောရယ်၊ စမ်းချောင်း
ကျွေ့ကောက် ကောက်ကလေးနဲ့ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ပုံရေးထားတဲ့ ပုံ
လေးချိတ်ထားတယ်။ သူ့အမေရဲ့ ပုံတူက အရှေ့ဘက်ထရုံမှာ ။

ပန်းချီကားအပ်တဲ့ သူက လေသံနှိမ့်ပြီး အန်ကယ်က အငြိမ်းစား
တော့ မှာ မို့ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ဒီပုံတူပန်းချီကားနဲ့ သူတို့ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆ
က်ကြမယ့် အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ဒီပြင်လူတွေလည်း သူတို့ အစီအစ
ဉ်နဲ့ သူတို့ ရှိကြတာမို့ လက်ဆောင်တကာမှာ ဒီလက်ဆောင်က အကော
င်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တဲ့ အကြောင်း ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောပြနေရှာတယ်။
ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မပြပါနဲ့ လို့ ပြောတာ ပါတဲ့ ။

နောက်တစ်ခါ ပိုနိမ့်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ပန်းချီဆရာ
မနည်း နားစိုက်ထောင်ရတယ်။ ပန်းချီကားဖိုး၊ စရန်ငွေတစ်ထောင် သူ
အခုချေသွား ပါမယ်တဲ့ ။ စာရွက်ထဲမှာ တော့ တန်ဖိုးနှစ်ထောင်သုံးရာ
လို့ ရေးပေးစေချင်သတဲ့ ။ ကိုချစ်ညို ပြီးလို့ ပဲနေလိုက်တယ်။ ဆရာလိုချ
င်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလည်း သန်ဘက်ခါ လာပို့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပျံ့မယ်တဲ့ ။ မ
ရရင်လည်း ရတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး ရေးပေးဖို့ အတန်တန်
မှာ သွားတယ်။ နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ဖို့ ကတော့ ရက်နှစ်ပတ် လောက် လို
သေးပေမယ့် သူတို့ ပန်းချီကားကို ဆယ်ရက်လောက်နဲ့ အပြီးလိုချင် ပြန်
သတဲ့ ။ ငွေတစ်ထောင်ကို ပန်းချီဆရာလက်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရိုရိုသေ
သေ ပေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆလံပေး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတယ်။

ကားပေါ်ရောက်မှ ပန်းချီကား ဘယ်အရွယ် ရေးပေးမှာ လဲလို့
တစ်ခါ ပြန်လာမေးတယ်။ ကျွန်းသားဘောင်ကလေး ကနုတ်ပန်းလေး
တွေလည်း ပါချင်တာမို့ ဘယ်နေရာမှာ အော်ဒါပေးရမလဲလို့ မေးပြန်
သေးတယ်။ ပန်းချီ ဆရာက သူလိုချင်တဲ့ ဘောင် ရနိုင်မယ့်နေရာကို မြေ

ပုံဆွဲပြီး ညွှန်လိုက်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ဆလံပေးပြီး နှုတ်ဆက်သွားပြန်တယ်လေ။

အဲဒီလူက သူပြောတဲ့ သန်ဘက်ခါမှာ ပေါ်မလာဘဲ ဖိန်းနွဲ့ခါနောက် တစ်ရက်မှ ပေါ်လာတော့တယ်။ အန်ကယ်ကြီးရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေ လာပေးတာပါ။ ပန်းချီဆရာမှာ လိုက်တဲ့ အဖြူအမဲပုံတွေ မဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာ ရှိနှင့်တဲ့ ရောင်စုံ ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ထပ်ကြီး သယ်ချလာတယ်။ ချိန်းထားတဲ့ နေ့က အန်ကယ်ကြီးရဲ့ သမီး ရုံးမတက်လို့ သူလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း တောင်းပန် စကား ပြောရှာတယ်။ အဲဒီလူပြန်သွားတော့ ပန်းချီဆရာလည်း ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။

*

ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ပုံတူကို အပ်ရမယ့်ရက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးနီး လာပြီ။ ပန်းချီဆရာလည်း တော်တော်ကို စိတ်ပင်ပန်းနေရှာတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်လိုက်၊ ပစ်ထားလိုက် လုပ်နေမိတဲ့ ရက်တွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒီနေ့တော့မရေးရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ ကားကျက်ပြီးသား ကင်းဘတ်တစ်ချပ်ကို ဒေါက်ပေါ် တင်လိုက် တယ်။ ဆေးတွေစုတ်တွေလည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။ ခေါင်းတကုပ်ကုပ်နဲ့ အိမ်ထဲတင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ လမ်းလျှောက်မိတာလည်း ဘယ်နှစ်မိုင် ပေါက်နေပြီလဲ မသိတော့ဘူး။ ကိုချစ်ညိုရဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေလည်း မနည်း တော့ဘူး။

ဘာအရောင်တွေသုံးရပါလိမ့်။ နောက်ခံကရော ဘာအရောင်သုံးရမလဲ။ မျက်နှာကို တည့်တည့်ထားရမလား။ ညာဘက်လှည့်ထားရင်ကော။ ဘယ်ဘက် မျက်နှာမူပြီး မျက်လုံးကို ညာဘက် ကြည့်ခိုင်းထားရင်ကော။ ကွန်ပိုဇေးရှင်း အမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားရင်း၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်ပုံဝတ်ပေး

ရမလား၊ စပို့ရှပ်ကလေးနဲ့ ဆိုရင်ကော။ ပုံမှန် ပကတိအခြေအနေအတိုင်း ရေးပေးလိုက်ရမလား။ အသက် များ နည်းနည်းငယ်ပေးလိုက်ရမလား။ ပန်းချီဆရာ အတွေးကျပ် အတွေးကျပ် နေရှာတယ်။ တော်တော်ကြာကြာ စဉ်းစားပြီးမှ မျက်နှာသစ်ဖို့ သူသတိရတယ်။ သူမျက်နှာသစ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးက ရုံးနဲ့ ကျောင်းသွားကြဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီပေါ့။

ကိုချစ်ညိုက ပန်းချီရေးရင် သမီးကြီး ကျောင်းသွားနေတုန်းမှာ တင်အောင် ပြီးအောင်ရေးလေ့ရှိသည် ။ သမီးရှိနေရင် အမေးအမြန်းထူပြီး အနားမှာ လာလာရှုပ်တတ်တယ်လေ။

မနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ သူဘယ်နှကြိမ်ကြည့်ပြီးမှန်း မသိတော့တဲ့ ဓာတ်ပုံအိတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီး ကြည့်ရပြန်တယ်။

မဂလာဇညီခံပွဲတစ်ခုမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ်အစားနဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပုံကို ပန်းချီဆရာ အလျင်ဆုံးရွေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ပုံက မိသားတစ်စုလုံး ခေတ်မီပုံစံ တိုက်တစ်လုံး ရှေ့မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံ၊ သူတို့ မိသားစုထဲမှာ သဘောအရာရှိရော၊ ဆရာဝန်ရော ပါကြပုံရတယ်။ သားတွေ လား၊ သမက်တွေလား ပန်းချီဆရာ အကဲမခတ်ဘူး။ ယောက္ခမလို့ ထင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဝလှပါလား။

ပန်းချီရေးပေးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က နိုင်ငံရပ်ခြားတွေလည်း ရောက်ဖူးပဲ။ ဟောဒါ မြဘုရားဖူးနေတဲ့ ပုံ။ လူတွေသိပ်စည်ပြီး နီယွန်မီးတွေ ဒီလောက်ထိန် နေမှ တော့ ဒီဓာတ်ပုံက ဂင်ဇာ လမ်းမပေါ်မှာ ရိုက်ထားတာဖြစ်ရမယ်။ ဟောဒီ လစ်ဘာတီ ရုပ်တုကြီးနောက်ခံထားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကျတော့လည်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခန့်တော့ခန့်ပါရဲ့ သူ့ဇနီးဝတ်ထားတဲ့ သားမွေး အင်္ကျီက နည်းနည်းကြီးနေ

တော့ ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ။ သူတို့ ဒစ္စနေလင်းလည်း ရောက်ခဲ့ကြတယ်ထင်ရဲ့ ။ ဟောဒီပုံကတော့ မဟာတံတိုင်းကြီးပေါ်မှာ ရိုက်တာ မလွဲနိုင်ဘူး။ နံဘေးက စကားပြန်ထင်တယ်။ သူ့ဇနီးမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဗုဒ္ဓဂယာမှာ ရိုက်တဲ့ ပုံတွေထဲမှာ ယောက္ခမလို့ ပန်းချီဆရာထင်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလည်း ပါတယ်။

သူ ခုနက ရွေးလိုက်တဲ့ ပုံတွေထဲက အင်ဒါဆင်ရဲ့ ရေသူမလေး ရုပ်တုကို နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ပန်းချီဆရာ သဘောအကျ ဆုံးပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးတဲ့ ကူးတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ဒီမှာ တင်ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေမှာ အရောင်တွေ မတူတာကို ပန်းချီဆရာ သတိထားမိတယ်။ သူကရော ပန်းချီရေးရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဘာအရောင်တွေ သုံးသင့်သလဲ။ သူအထပ်ထပ် အခါခါစဉ်းစား နေရတယ်။

ဂေါက်သီးရိုက်ဖော်တွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေကျတော့ စပို့ရှပ်လေးတွေနဲ့ မို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဝီဘီ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းပုံထဲက သူစိတ်ကြိုက် နှစ်ပုံရွေးတယ်။ စကားပြောခွက်ရှေ့က တစ်ပုံ။ ကျိုက္ခမီရေလယ် ဘုရား နောက်ခံနဲ့ ပုံ၊ ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ ရိုက်တဲ့ပုံ၊ ဆရာတော်တစ်ပါးကို လက်အုပ်ချီနေတဲ့ ပုံတွေအပြင် စက်စဲကမ်းခြေနဲ့ ငပလီရွှေဝါချိုင့်မှာ ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ပန်းချီဆရာကြိုက်မိတယ်။ စက်စဲကိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်လောက်က ရောက်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒီဇိုင်းနဲ့ အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီတုန်းက နဖူးကဆံပင် ဒီလောက်မပါးဘူး။ ငပလီမှာ ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက တော့ ရိုက်ထားတာ ကြာသေးပုံမရဘူး။ နောက်ကျောမှာ နေ့စွဲရေးထားသားပဲ။ ဧပရယ် အိတ်တီအိတ်တဲ့ ။ ဟောဒါကျတော့ မတ်အိတ်တီဆစ်တဲ့ ။ ဒီဇင်ဘာ အိတ်တီသရီးတဲ့ ။

ကိုချစ်ညိုက ငပလီနဲ့ စက်စဲက ဓာတ်ပုံတွေကို ယှဉ်ကြည့်နေမိတယ်။ အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေက မတူကြဘူး။ ဘောင်းဘီပုံကလည်း မတူဘူး။ ဖန်ခွက်ထဲက အရောင်လည်း မတူဘူး။ ရွှေဝါချိုင့်မှာ ရိုက်တဲ့ ပုံက နဖူးက ဆံပင်တွေပိုပြီးပါး လာတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဘိုက်တူ ဆိုက်တူ ဂိုက်တူ တွေရခိုင်လုံချည် ဆင်တူ တွေနဲ့ ပုံကိုလည်း သူ့ရွေးလိုက်တယ်။ ဒီပြင်ကလေးမြို့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ကလောဟိုတယ်နဲ့ ပင်းဒယ ဟိုတယ်ရှေ့က ပုံတွေလည်း ပန်းချီဆရာက နောက်ခံအဖြစ်သုံးလို့ ရလို့ ရငြား ဖယ်ထားလိုက်တယ်။ လုံးဝစိတ်တိုင်းမကျတဲ့ ပုံတွေကိုတော့ ဓာတ်ပုံအိတ်ကြီးထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

ကင်းဘတ်ပေါ်မှာ မီးသွေးချောင်းနဲ့ ခြစ်လိုက် မကြိုက်၊ နောက်တစ်မျိုး ပြင်လိုက်နဲ့ ။ ပြင်ရတာကလည်း ခဏခဏ။ ကြာတော့ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ကင်းဘတ် ကြီးလည်း မီးသွေးထည့်တဲ့ ဂုန်နီအိတ်နဲ့ တူ လာပြီပေါ့။

သူ့အနှစ်သက်ဆုံး အနေအထားရတော့ ဆေးရောင်သွင်းဖို့ စဉ်းစားရပြန် ပြီလေ။ ပန်းချီဆရာ သူ့ခေါင်းကို တစ်ဖွတ်တည်းဖွနေမိတယ်။ ။ တကယ်တော့ အစခက်နေတာပါ။ တကယ်တမ်း ချရေးလိုက်တော့ သူ့အလိုလို အဆင်ပြေသွား ရှာတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ပုံရေးရင်း ကိုအံ့ကြီးဆိုထားတဲ့ သီချင်းခွေကို ကက်ဆက် ထဲ ထည့်လိုက်သေးတယ်။ သူက လူချွန်လူကောင်း သီချင်းကို ခဏခဏ ကျော့ဖွင့်ရင်း ပန်းချီ ဆက်ရေးနေတယ်။

*

ညနေ သုံးနာရီခွဲခါနီးတော့ ဖေဖေရေဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။ သမီးက ကျောင်းက ဆင်းလာတာမို့ အားရဝမ်းသာ ပြေးလာနေတယ်။ ကိုချစ်ညို က ဓာတ်ပုံတွေကို မြန်မြန်ကောက်သိမ်းလိုက်ရတယ်။ ဒီဇာ

တံပုံတွေ သမီးကြီး လက်ထဲ ရောက်သွားရင် ကြေမ့်တွန့်ခေါက်ကုန်လိမ့် မယ်လေ။ ပေရေကုန်လိမ့်မယ်။ တစ်မနက်လုံးရော တစ်နေ့လယ်လုံးပါ ရေးထားတာမို့ ပန်းချီကားကလည်း ပြီးသလောက်နီးနီး ရှိနေပါပြီ။

သမီးက လွယ်အိတ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မိတစ်ခုမှာ ချိတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ထောက်ပေါ်က ပန်းချီကားဆီ လျှောက်လာနေတယ်။ ပန်းချီကားကို ကြည့်နေ ရင်းက...

'ဘာပုံကြီးလဲ ဖေဖေရဲတဲ့ ၊ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်က စို့နေတဲ့ ချွေးစလေးတွေကို ဂါဝန်လက်မောင်းနဲ့ ပွတ်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

'သမီးဘာသာ ကြည့်လေ သမီးကလည်း ...'

သမီးက သေသေချာချာကြည့်ပြီး ခဏနေတော့...

'ဒါ ကြက်တောကြီးပုံ မဟုတ်လား'တဲ့ ။

ပန်းချီဆရာ ဘာမှ မပြောဘူး ပြုံးပဲပြုံးနေလိုက်တယ်။ အိမ်မှာ ရေစည် လောင်းနေကျ ကြက်တောနဲ့ မှားနေပုံရတယ်။ အဖေက မှားသလား သမီးက မှားသလားပဲ။ ကြက်တောနဖူးက ဆံပင်ကလည်း ခပ်ကျဲကျဲရယ်။

ပန်းချီဆရာက သူ့သမီးကို ထင်မြင်ချက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေးခိုင်းတဲ့ အကျင့် လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကြီးကလည်း သူမြင်တာ မြင်တဲ့ အတိုင်း ထင်တာထင် တဲ့ အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်လင်းပြောနေကျ။ သမီးကြီး ပန်းချီရေးရင်လည်း ဘာစည်းကမ်း ကလနားမှ သတ်မပေးဘူး။ လွတ်လွတ်လပ် လပ် တွေး စေ ရေးစေတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ ပန်းချီကားထဲက တောအုပ်က ပြာ လိုက်၊ ဝါလိုက်။ နောက်တစ်ကားကျတော့ တောအုပ်က ညိုလိုက် မည်း

လိုက် နဲ့ ပေါ့။

'သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးသမီးရဲ့ 'လို့ ပန်းချီဆရာနည်းနည်း ကျောင်း ပေးလိုက်တယ်။ သမီးက နေရာရွှေ့တယ်ဆိုရုံလေး ရွေ့တဲ့ ပြီး သူထင်မြင်ချက် တစ်ခုပေးပြန်တယ်။ ပန်းချီဆရာက 'အိုင်အိုကြီးပါလား...ပလုံ ရေသံကြား' ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ဗသျှိုးရဲ့ ဟိုက္ကူတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိရင်း ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ပန်းချီဆရာ ဘာမှ မပြောမိဘူး။

သမီးနောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်သေးတယ်။ ခေါင်းကိုငဲ့တယ်။ မျက်လုံးလေးကို မှေးစင်းလိုက်တယ်။ သူ့အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတွေ လုပ်နေကျဟန်ပန်မျိုး။

'ဖေဖေပုံက ဒါမဟုတ်လား'တဲ့ သူ့ဘယ်ဘက် လက်ဖမိုးပေါ်ကို ညာဘက်လက်ဖဝါးထပ်ပြတယ်။ ဘယ်လက်သန်းနဲ့ ညာလက်ညှိုးက ထပ်လျက်။ ပြီးတော့မှ လက်မကလေးတွေချည်းပဲ လှုပ်ပြီး၊ သူထပ်ထားတဲ့ လက်ကလေးနှစ်ခု ကို တဖြည်းဖြည်းရှေ့တိုးပြတယ်။ အပေါ်တက်အောက်ဆင်းလုပ်ပြတယ်။

ပန်းချီဆရာရဲ့ မျက်လုံးနည်းနည်း ကျယ်သွားတယ်။ သမီးက တစ်ဘက်ကို ရွှေ့ရင်း'ဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေပန်းချီကားကြီး ဘာပုံကြီးမှန်း မသိဘူး'တဲ့ ။

'ဟောဒီနားက ကြည့်တော့...'သမီးက သူ့ထင်မြင်ချက်တစ်ခု ပြောပြနိုင်ရော။ ကိုချစ်ညို သူ့နားကို သူမယုံချင်တော့ဘူး ပြီးတော့ စိတ်ကူးထဲမှာ လည်း စမ်းချောင်းလေးရဲ့ အောက်ဘက်မှာ ကြောက်ရွံ့ပြီး ရပ်နေရှာတဲ့ သိုးကလေးအကြောင်း ပုံပြင်ပေါ်လာတယ်လေ။ သမီးကတော့ တကယ့်ဝါရင့် ပန်းချီဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဟန်ပန်နဲ့ နောက်ထပ်ဝေ

ဖန်ချက်တစ်ခု ပေးမလို့ ။

'နောက်ပီးတော့ ဖေဖေ ပန်းချီကားက..'လို့ ဆိုကာရှိသေး ပန်းချီဆရာက သမီးကြီးရဲ့ ပါးစပ်ကို ကပျာကယာ လှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။ သမီးကလန့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရှာတယ်။ မျက်လုံးကြီးလှန့်ပြီး သူ့အဖေကို မော်ကြည့်နေရှာတယ်။

ကားတံခါးပိတ်သံ ပြင်းပြင်းနှစ်ချက် ဆင့်ကြားရပြီးတဲ့ နောက် လူလေးယောက် သူတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာကြတယ်။

ပန်းချီကားအပ်သွားတဲ့ လူနဲ့ သူ့အဖော်တွေပဲ။ သူတို့ လည်း ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြတယ်။

သိပ်တူတာပဲဆရာ

အန်ကယ်ကြီးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းဗျာ

ချွတ်စွတ်ပဲ ဆရာရေတဲ့ ။

အန်ကယ်ကြီးမြင်ရင် သိပ်သဘောကျမှာ ပဲဗျာတဲ့ ။

ပန်းချီဆရာက သမီးလေးရဲ့ သနပ်ခါးမရှိတော့တဲ့ ပါးပြင်ကလေးကို အားရပါးရ ကြူခနဲနမ်းပစ် မွှေးပစ်လိုက်တယ်။ သမီးလေးက မျက်လုံးလေး ပြူးလို့ ။

ညီပုလေး

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉

အစိမ်းကြွ

မရွှေစု

ချစ်သူထံမှ စကားသံကို မျှော်လင့်ရင်း
ချစ်သူ့မျက်နှာကို (အလျင်တုန်းကလို)
ငေးကြည့်ချင်လာသည် မျက်ဝန်းအကြည့်ကို
ချစ်သူထံသို့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် အရှေ့မှာ တော့
နာကြည်းရန်လိုသော မျက်ဝန်း
တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတို့ ဖြင့်
ဖြစ်တည်သော ခပ်မော့မော့မျက်နှာတစ်ခုကို
အလန့်တကြား တွေ့ရှိလိုက်ရသည်
အဲဒါ ချစ်သူမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး နော်
(တော်ပါသေးရဲ့)

*

ဟာခနဲ အေးသွားသည့် ခံစားမှု ရင်ဘက်၏ ဘယ်ဘက်၌ ဖြစ်ထွန်း
သွား သည် ။ လက်ဖဝါးနှင့် ဖိလိုက်ချိန်မှာ တော့ နှလုံးသား၏ ပရမ်းပ
တာ လှုပ်ရှားမှုကို သတိပြုမိသည် ။ သည် လိုဆိုရင်ဖြင့် သူမ ရင်တွေ့ရန်

နေတာပေါ့။ ဒါဟာလည်း အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။
တကယ်ဆိုရောဂါမဟုတ်တဲ့ (ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ)
ကိုယ်တွင်းဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုသာပဲလေ။ သို့ပေမယ့်လို့ Bed Si
de (ခုတင်ဘေးစာမေးပွဲ) ဖြေကာနီး ရင်ခုန်ခြင်းမျိုး၊ ကလေးမွေးပေးဖို့
Labour Room (မွေးခန်း)ထဲဝင်ကာနီး ရင်ခုန်ခြင်းမျိုးတွေနဲ့ လည်း မတူ
တာကတော့ တကယ်ကိုဆန်းကြယ်နေလေရဲ့ ။

ရင်ခုန်သံကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ရေတွက်ရင်း သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ ဟန်မ
ပျက် ဆက်လျှောက်နေရင်းက ခြေထောက်များက နောက်ပြန်လှည့်ချင်
နေပြန်သည် ။ ခုချိန်မှာ တော့ လွယ်အိတ်ကြိုးကလေးဟာ တုန်ယင်နေ
တဲ့ လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ အားကိုးရာ အဖော်ကောင်းပါပဲ။ သူတို့ နှင့်
တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာချိန်မှာ တော့ ချစ်သူဘေးက အမျိုးသမီးရဲ့ မျ
က်နှာပေါ်မှ အပြောင်းအလဲများကို စိတ်ညစ်ညူး ဖွယ်ရာ မြင်ရလေသ
ည် ။ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို ရယ်မောကာ စေ့စေ့ကြည့်နေတုန်းက အမျိုး
သမီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သလောက် သူမကို မြင်သွားချိန်
မှာ တော့ တင်းမာခက်ထန်လွန်းလိုက်တာ။ တကယ်ဆိုရင်
ဘယ်သူကများ ငြူစူတဲ့ သဝန်တိုတဲ့ အကြည့်တွေကို ခံချင်မှာ တဲ့ လဲ။
ကိုယ်ချင်းစာ တတ်စေချင်မိသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ရင်း ချစ်သူတို့ စားပွဲရဲ့ မျက်စောင်း
ထိုးမှာ နေရာယူလိုက်သည် ။

'လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်'

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော အသံ။ ဒါ...သူမ အသံတဲ့ လား။ ဟုတ်
ရော ဟုတ်ရဲ့ လား။ လက်ဖက်ရည်စောင့်ရင်း ရင်ထဲကအပူမီးကို ဘယ်
လိုငြိမ်းသတ်ရပါ့ မလဲ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ကောင်း

အောင် လုပ်ယူရပါမလဲ...လို့ တွေးမိသည်။ ။

မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်ရင်း ပေါ်လီယာနာရဲ့ ဝမ်းသာတမ်း ကစားနည်းကို အမှတ်ရမိသည်။ ။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ (ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်နေတယ်လို့ ယူဆထားမိတဲ့) ချစ်သူဟာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကြည်နူးရယ်မော နေတာဟာ ဝမ်းသာစရာမှ မဟုတ်တာ။ ခုနေအခါမှာ သူမကို ပေါ်လီယာနာလည်း မကယ်နိုင်ပါဘူး။

မျက်စေ့ကိုမှိတ်ထားရင်းကပင် စိတ်နယ်မြေမှာ ချစ်သူကိုမြင်သည်။ ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသည့် အတူတူ ချစ်သူရဲ့ မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ခုကြားကို အာရုံပြုပြီး ချစ်သူအား မေတ္တာပို့မိသည်။ ။

ချစ်သူရန် ကင်းပါစေ။

စိတ်ဆင်းခြင်း ကင်းပါစေ။

ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ကင်းပါစေ။

မိမိကိုယ်မိမိ ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ...

ချစ်သူအား မေတ္တာပို့ပြီးချိန်မှာ တော့ ချစ်သူထံမှ ကင်းစင်လာသော ဆင်းရဲခြင်း အားလုံးကို အပိုင်ယူပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်သူကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်တော့။ ။ အခုအချိန်လေး အတွင်းမှာ ချစ်သူမျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်မိသေးသော်လည်း ချစ်သူက သူမ ကို ကြည့်နေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ အလိုလို သိနေမိသည်။ ။ ချစ်သူထံမှ နှုတ်ဆက်စကားလေး တစ်ခွန်းတောင်မှ မကြားရတာကိုလည်း အံ့သြလိုက် တာ။ တကယ်ဆို သည် လောက်တောင် စိမ်းကားရအောင်လည်း ချစ်သူနဲ့ သူမ မတွေ့ရ တာ အကြာကြီးမှ မဟုတ်တာ။ မနေ့မနက်ကပင် 'ကိုယ်... နေမကောင်းဘူး၊ ဆေးကုပေး

ပါ'ဆိုတဲ့ စကားကို ချစ်သူကိုယ်တိုင် နောက်ပြောင် ပြောခဲ့သေးတာပဲ။ အင်းလေ...ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သူမကသာ သတိတရ ရှိပေမယ့် ချစ်သူက မေ့ပစ်ချင် မေ့ပစ်နေမှာ မဟုတ်လား။

ချစ်သူလည်း သူမလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဝေးဝေး နှလုံးသားချင်းနီးစပ်စွာ ချစ်တတ်လိမ့်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့မိတာတွေဟာ အလကားပဲပေါ့။ သူမထက်အသက်လည်း ကြီး အတွေ့အကြုံလည်း ရင့်ကျက်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ပိုတွက် ထားမိတာတွေကလည်း မှားနေပြန်ပါပေါ့။ တခြားကိစ္စတွေမှာ သူမထင်သမျှ မှန်နေတတ်ပေမယ့် အချစ်ကိစ္စမှာ တော့ ထင်သမျှ မှားနေတာကို မခံချိမခံသာ ရှိလိုက်တာ။ ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးစိတ်များ ထဲမှာ အရှင်းလင်းဆုံး အနေဖြင့် သိလိုက်ရတာကတော့ ချစ်သူဟာ ရက်စက်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

တစ်စတစ်စ တင်းမာလာသော လက်ဖက်ရည် မျက်နှာပြင်ကို ကြည့်ရင်း သူမနှင့် ချစ်သူတို့ ၏ အခြေအနေသည် လည်း တဖြည်းဖြည်း တင်းမာနေသလို တုန်လှုပ်စွာ ခံစားရသည် ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ချစ်သူသူမကို စကား တစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်စေချင်သည် ။ တစ်ခွန်းမှ တစ်ခွန်းတည်းပါ။ 'ဘယ်က လာလဲ' 'မြင်ဖူးသလိုပဲ'စသည် ဖြင့်ပေါ့။ အခုချိန်မှာ သူမ အလိုချင်ဆုံးဟာ ချစ်သူရဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းပါပဲ။

ချစ်သူထံမှ စကားသံကို မျှော်လင့်ရင်း ချစ်သူမျက်နှာကို (အလျင်တုန်း ကလို)ငေးကြည့်ချင်လာသည် ။ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ချစ်သူထံသို့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် အရှေ့မှာ တော့ နာကြည်းရန်လိုသော မျက်ဝန်း၊ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတို့ ဖြင့် ဖြစ်တည်သော ခပ်မော့မော့မျှ

က်နှာတစ်ခုကို အလန့်တကြား တွေ့ရှိလိုက်ရသည် ။ အဲဒါ ချစ်သူမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး နော်(တော်ပါသေးရဲ့)။ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာက ရော...။ အဲဒီ အမျိုးသမီးလိုပဲနေမှာ လား။ မြင်ချင်သော်လည်း မကြည့်ဝံ့ သေး။ တကယ်လို့ များ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာဟာ သူမအပေါ်မှာ တင်းမာနေ ခဲ့မည် ဆိုပါတော့။ သူမ ဘာလုပ်လိုက်ရမည်လဲ။ လူကြားသူကြားထဲမှာ ငိုချဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်။ ချစ်သူရှေ့ ခြေစုံရပ်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲလို့ မေးလိုက်ရင်ရော... သိပ်ရပ်ပျက်သွားနိုင်သ ပြည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြုလုပ်လိုက်ချင်သ ပြည် ။ ထိုင်ရာမှ ထတော့မည့် ဆဲဆဲမှာ ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ကမန်းကတန်း ထထွက် သွားသော ချစ်သူ၏ ကျောပြင်ကိုသာ မြင်လိုက် ရသည် ။ အပြင်ဘက် ထွက်လိုက် သွားရမလား...စဉ်းစားဆဲမှာ ပင် နောက်က ထလိုက်သွားသော အမျိုးသမီးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေး သည် ။ ဒါဟာ လိမ်မှန်းသိအောင် ကျောကုန်း လှည့်ပြတဲ့ နည်းပဲ။ အလှူ ရှင်မှန်း အားလုံးသိကြပါတယ်ကွယ်... ရင်ထဲမှာ မခံချင်စွာ နာကျင်နေခြင်းကို မင်းတို့ မမြင်နိုင်ကြဘူးလား၊ သိလျက်နဲ့ များ မသိယောင်ဆောင် နေကြသလား။ ချစ်သူရေ...ရက်စက်လှတဲ့ မင်းကို မေးပစ် လိုက်ချင်ပြီ ကွယ့်။

ကျလုဆဲဆဲ မျက်ရည်တို့ ကို မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်သွင်းရင် နံရံ ထက်မှ ပိုစတာများကို တစ်ခုချင်း ကြည့်လိုက်မိသည် ။ အရေးထဲ ချစ် ကောင်းက ဘာလို့ နေကာမျက်မှန် တပ်ထားရတာလဲ (ချစ်သူက နေကာ မျက်မှန် ကြိုက်တယ်)။ ဗစ်တာခင်ညိုရဲ့ 'ထပ်ခေါ်မယ် လိုက်ခဲ့တော့'ပိုစ တာကို ကြည့်ရင်း ချစ်သူရဲ့ 'လိုက်ခဲ့'ဆိုတဲ့ တစ်ခါတုန်းက စကားလေး ကို ကြားယောင်လိုက်မိသေး သည် ။ (ဒါဟာလည်း ချစ်သူ နောက်ပြော

င် ပြောခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။)။ ဘယ်အရာမှ မင်းနဲ့ မလွတ်နိုင်ပါလားချစ်သူရယ်...။

အေးစက်စက် လက်ဖက်ရည်ကို ခံစားမှုမဲ့စွာ သောက်ရင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော ချစ်သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့် ဖြစ်သည် ။ ပုဆိုးစိမ်းနှင့် အင်္ကျီပန်းရောင်ကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး အင်္ကျီဖြူနှင့် ထဘီပြာကို အားကျစွာငေးမိသည် ။ ခုချိန်ထိချစ်သူရဲ့ အမျိုးသမီးအပေါ်မှာ မနာလို စိတ် စိုးစဉ်းမျှ မရှိမိပါဘူး။ သေချာပါတယ်။ အရာရာဟာ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးပေး လို့ သက်ဝင်ယုံကြည်ထားသူပဲ။ တကယ်ဆို ကံဆိုတာအလုပ်ပဲ မဟုတ်လား။ သူမအနေဖြင့် ချစ်သူနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ဆုံခြင်း၊ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ခြင်း၊ ချစ်သူကို အိမ်အလည်ခေါ်ခြင်း စတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒါတွေဟာ ချစ်သူအတွက် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေခဲ့မယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါကြောင့် လည်း ချစ်သူဟာ သူမကို ချစ်တဲ့ အမူအရာတွေသာ ဖော်ပြပြီး ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့တဲ့ အတွက် သူမမှာ လည်း ချစ်သူကို (ချစ်တယ်လို့) အဖြေ ပေးခွင့်မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကတော့ အဖြေပေးခဲ့ပြီးသားဖြစ်မှာ ပေါ့...)

နီးစပ်မှုနဲ့ အထိအတွေ့ပါမှ အချစ်ဟာပြည့်စုံသတဲ့ လား။ အချင်းချင်း ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုရှိမှ အချစ်ဟာ ပီပြင်သတဲ့ လား။ ချစ်သူရော ဒီလိုပဲ ယုံကြည်ယူဆနေမယ် ဆိုတာကတော့ သေချာပါရဲ့ ။

ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးနေကြရလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာရှိစွာ သတိရနေနိုင်တာကလည်း အချစ်ပဲမဟုတ်လား။ အင်း...အချစ်ဆိုတာ ထက် မေတ္တာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ ချစ်သူအဝေးမှာ ရှိစဉ် သူမ

နေ့တိုင်း ဓာရန ပရိတ် ရွတ်ပေးတာကလည်း မေတ္တာတရားကြောင့် ပဲမ
ဟုတ်လား။ ဝေသန္တရာ နဲ့ မယ်မဒ္ဒီတို့ တောထွက်ပြီးမှ တစ်ယောက်အ
ပေါ် တစ်ယောက် ထားကြတဲ့ မေတ္တာ တရားကိုရော ချစ်သူ (တစ်ခါ
လောက်မှ)မလေးစားမိဘူးလား။ တကယ်တမ်းကျ ချစ်သူကို သူမ ပေး
နိုင်တာဟာ မွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာတရား လေး တစ်ခုပါ ကွယ်။ ထို
မေတ္တာတရားလေး တစ်ခုတည်းကြောင့် ချစ်သူ ဥပေက္ခာပြုလေ သလား
။ ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လည်း မေ့လက်စနှင့် မေ့လိုက်ပါတော့
ကွယ်။ နေရစ်ခဲ့မယ် သွားတော့ကွယ်...။

ချစ်သူတို့ နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာချိန်မှာ တော့ ချစ်သူမျက်
နှာကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိသည် ။ မိနစ်ပိုင်းတောင် မကြာလို
က်တဲ့ အချိန်တိုတို လေးအတွင်းမှာ ချစ်သူမျက်ဝန်းမှ
အရိပ်အယောင်များကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှာဖွေနေမိသည် ။ ဟင့်အင်...
ဘာဆို ဘာမှ မတွေ့ရပါလား။ မလျော့လွန်း မတင်းလွန်းတဲ့ ချစ်သူမျက်
နှာဟာ သူမကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့သလိုပါပဲ၊ ဒါတွေဟာ ချစ်သူမျက်
ဝန်းအစစ်ပဲလား။ အားကိုးမျှော်လင့်စွာ ကြည့်နေမိတဲ့ သူမကို ချစ်သူ န
ည်းနည်းလေးမှ အားမနာလိုက်ပါလား။ ပျက်သွားမည့် မျက်နှာကို ကမ
န်းကတန်း ပြန်ပြင်လိုက်သည် ။ သူမရဲ့ အားငယ်ငိုချင်နေတဲ့ မျက်နှာကို
(အထူးသဖြင့်) ထိုအမျိုးသမီး မမြင်စေရ။ ဒါကလည်း
ချစ်သူအတွက်ပဲဖြစ်သည် ။ သူမကြောင့် အမျိုးသမီးက ချစ်သူကိုစိတ်
ကောက်မှာ ...စကားနာထိုးမှာ ...စသည် တို့ ကို သူမ ဘယ်တော့မှ မလို
လားနိုင်။ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးများကို ဖြည်လို့ အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းကာ အပူ
ပင်ကင်းစွာ ချစ်သူပျော်နေချိန်မှာ သူမကတော့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြည်
ပစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးအစတောင် ရှာမရသေးတာ ချစ်သူသိ အောင် ပြောမပြ
ချင်တော့ပါ။

အံ့သြကြေကွဲမှုကြောင့် ပြင်းထန်လာသော နှလုံးခုန်သံကို ကြားယောင် ရင်း စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေမိသည်။ စိတ်အာရုံကို ချစ်သူထံမှ သိချင်းသံသို့ ဇွတ်အရွှေ့မှာ တော့ ဆိုင်ကဖွင့်ထားသောသိချင်းသည် တိုက်ဆိုင်စွာပင် 'Do you really want to hurt me' ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူရော သူမကို တကယ်ပဲ နာကျင်စေချင်နေသလား။ အမြဲတမ်းပေါ့.. ချစ်သူအတွက်ဆို နာစရာတောင်မှ လွမ်းစရာနှင့် ဖြေသိမ့်မည့် သူမ ဖြစ်ကြောင်း ချစ်သူမသိလည်း ရှိပါစေတော့။

ချစ်သူရဲ့ သူမအပေါ်ထားရှိသည့် သဘောထားကို ရှင်းလင်းစွာ သိလိုက်ရပြီးသည့် နောက်မှာ တော့ ဝမ်းသာတမ်းကစားနည်းကို ကစားဖြစ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဝမ်းသာဖို့ စဉ်းစားနေချိန်မှာ တော့ လောကကြီးသည် တဒင်္ဂ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်မှ စူးရှသော အသံကို ရသည်။ အသက်ရှူရခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခက်ခဲလာသည်။ ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူကို လက်ဆောင်ပေးထားဖူးတဲ့ စာအုပ်လေးတွေ ငိုနေမည်။ ချစ်သူဓါတ်ပုံ အမြဲထည့်ထားတတ်တဲ့ သူမရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကလည်း ဝမ်းနည်းနေရောပေါ့။ ချစ်သူကိုင်ကြည့်ဖူးသော နားကြပ်ကလေးကရော ပျော်နိုင်မှာ တဲ့လား။ ချစ်သူကို မေ့လိုက်တော့လို့ အမိန့်ပေးခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ သူမရဲ့ အသိစိတ်ကလေးကတော့ အထိခိုက်ဆုံးနေမှာ ပါပဲ။

ဆွေမြည့် ပင်ပန်းစွာ စဉ်းစားပြီးသည့် နောက်မှာ တော့ ဝမ်းသာနည်းလေး တစ်ခုကိုရခဲ့သည်။ သာမန်မဟုတ်သည့် နှလုံးသားနှင့် ရင်းရသည့် ဒီဝမ်းသာခြင်း လေးဟာ ချစ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ သူမ၏ နောက်ဆုံးခံစားချက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ လိမ့်မည်။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ သူဟာ သူ့ချစ်သူရှေ့မှာ သူနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ သူ့ကို တွယ်တာနေတဲ့ (သူကလည်း ချစ်နေတယ်လို့ ယူဆထားမိတဲ့) ကောင်မလေး တစ်ယောက်

ကို နှုတ်မဆက်ရဲ နှုတ်မဆက်နိုင်တာဟာ သူ့ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာရှိလို့ ပေါ်နေရုံ။ သူ့ချစ်သူကို စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံတာဟာလည်း ချစ်သူကောင်းတို့ ရဲ့ တာဝန် တစ်ရပ်ကို ကျေပွန်တာပါပဲ။ သူ့ချစ်နေတဲ့ သူဟာ သစ္စာရှိတဲ့ ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်လား။ သည် လိုဆိုရင်ဖြင့် ချစ်သူအတွက်၊ ချစ်သူရဲ့ အမျိုးသမီးအတွက် ပြီးတော့ ချစ်သူကို ချစ်နေမိတဲ့ သူမအတွက် ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။ အခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုလုံးအတွက် ဝမ်းသာလို့ ရပြီပေါ့ကွယ်။

။

အဆုံးစွန်သော ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ထိရကြကွဲစွာ ဝမ်းသာပြီးသည့် နောက်မှာ တော့ သူမ၏ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်တော့သည်။ ။ ကျဆင်းနေသော စိတ်ဓာတ်နဲ့ အတူ နှလုံးခုန်နှုန်းသည် လည်း တဖြည်းဖြည်း နှေးလိုက်လာကာ တစ်ချက် တစ်ချက်မှ ခုန်တော့သည် ဟု ထင်ရပြန်သည်။ ။

ဒါဟာလည်း ရောဂါမဟုတ်တဲ့ (ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ) ကို ယ်တွင်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုပဲဖြစ်လေသည်။ ။

မရွှေစု

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉

*

သူ . . . သူ . . . သူ . . . သူ . . .

ခင်ပန်နှင်း၊မြောင်းမြ၊

ဟေမာနေဝင်းက ရင်တွေခုန်လာရင် ပီယာနိုတီးသတဲ့

ရင်ထဲမှာ လွမ်းမောတော့ တဂိုးကဗျာတွေ ဖတ်သတဲ့

စိတ်ပင်ပန်းလာရင် ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်သတဲ့

စိတ်ရှုပ်လာရင် ချောကလက် ဝယ်စားသတဲ့

မွန်းကျပ်လာရင် ပင်လယ်လေ ရှိုက်သတဲ့

စွဲလမ်းမှုပြင်းလာရင်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ ခူးသတဲ့

ငိုချင်လာရင် မြန်မြန်ရေချိုးတယ်တဲ့

အိပ်ပျော်သွားဖို့ တံခါးတွေပိတ်ပြီး သော့ခတ်သတဲ့

စဉ်းစားရင်း မူးလာရင် ပန်းချီဆွဲတယ်တဲ့

*

ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက်မှာ သူရော ကျွန်မရော နေထိုင်အသက်
မွေး ကြပါသည်။ ။

ကောင်းကင်ပြာကြီးဆိုတာ တကယ်အကောင်အထည် ရှိရဲ့ လား။ မြ
င်တော့ မြင်နေရတာပဲ။ မျက်မြင်မှာ တော့ သူ့ကိုရော ကျွန်မကိုရော

ကောင်းကင်ပြာက အုပ်မိုးထားပါသည်။ ကောင်းကင်ကတော့ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ဘဝတစ်ခု၊ ကျွန်မက ဘဝတစ်ခု။ သီးခြားဘဝများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့် များ သီးခြားဖြစ်နေရတာလဲ။ ပန်းရနံ့၊ တောရနံ့၊ တောင်ရနံ့တို့ ကို သယ်ဆောင်လာသော လေပြည်ညင်း။ ထိုလေပြည်ညင်းကိုတော့ သူရော ကျွန်မရော ရှူရှိုက် နေကြပါသည်။ သူက သူ့ဘဝထဲမှာ ရှူရှိုက်နေသလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မဘဝထဲမှာ ရှူရှိုက်နေပါသည်။ သူနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ တွယ်ငြိ ကြိုး အမျှင်တန်းလေးသာ ရှိမနေပါရင် ဘဝနှစ်ခုဖြစ်နေတာ၊ ကောင်းကင်တစ်ခု ဖြစ်နေတာ၊ လေပြည်ညင်း အတူတူဖြစ်နေတာ ပြောစရာ မလိုလှ။

အခုတော့ တွယ်ငြိကြိုးအမျှင်တန်းလေး ရှိနေ၍ သူ့ဘဝနှင့် ကျွန်မဘဝ သီးခြားဖြစ်နေမှုသည် မတင်မကျ ဘဝင်မလှ ဖြစ်စရာကောင်းနေတော့သည်။

သူ ရှူရှိုက်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ကျွန်မ ရှူရှိုက်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်တစ်မျိုး တည်းပါပဲဆိုတာ ဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်က သက်သေပြနိုင်ပါသလဲ။

သူ ရှူထုတ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်နဲ့ ကျွန်မ ရှူထုတ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုဒ်နဲ့ အတူတူပါပဲ ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုစမ်းသပ်မလဲ။

သူ သောက်နေတဲ့ ရေကလည်း H₂O ကျွန်မသောက်နေတဲ့ ရေကလည်း H₂O ။

ဒါပေမယ့် သူက သူ့အိမ်က သောက်ရေအိုးထဲက ရေကို သောက်နေသလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအိမ်က သောက်ရေတကောင်းထဲက ရေကို သောက်နေရတာ ဖြစ်နေသည်။

ချောင်းရိုးလေးကို အားကိုးနေရသော ရွာလေးတစ်ရွာကို သူ့ဘဝရော ကျွန်မဘဝပါ ရွှေ့ယူသွားချင်လှပါသည်။ ဒါဆို သူရော ကျွန်မရော

ချောင်းတစ်ခု တည်းက ရေကို သောက်ကြရမှာ ပဲ။ ဪ... ရေအသက် တစ်မနက်တဲ့ ။ တစ်မနက်ခင်းလေး အသက်ဆက်ရသော ရေသည် ပင် တစ်ရေတည်းသောက်ရ သောရေ ဖြစ်ရပါလျှင် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာလိုက်ကြမလဲ။

သည် တော့ တစ်ခုတည်းသော မျက်မြင်သက်သေ ကောင်းကင်ပြာကို သာ ခဏခဏ မော်ကြည့်နေကြရသည် ။

ဪ... သူခေါင်းပေါ်က ကောင်းကင်နှင့် ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ကောင်းကင်အတူတူပါပဲလေ။ ဖြေသိမ့်စရာလေးပေါ့။

ဟိုး... တောင်ပြာကြောကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေပြေညင်းသည် သူ့ကိုယ် နို့ကို ကျွန်မထံ သယ်ဆောင်လာနိုင်သလို ဒီဘက်တောတန်းပြာဘက်က တိုက်ခတ်သောလေသည် လည်း ကျွန်မကိုယ်နို့ကို သူ့ထံသို့ သယ်ဆောင်သွားနိုင်ပါ သည် ။

အကောင်အထည်မရှိသော လေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လို့ မရသော ကောင်းကင်ပြာကိုသာ အားကိုးနေကြရသည် လေ။

*

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ က ပြက္ခဒိန်တွေကို ရှာပြီး ကျွန်မ အိပ်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားမိသည် ။ တက်သစ်စ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မြင့်မြင့် ခိုင်သည် နံရံပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်မကို အံ့ဩနေပါမည်။ ထို့တူစွာပင် အာရာဒါးနားမင်းသမီး ရှာမေလာ တဂိုးပုံကိုလည်း ကျွန်မ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေချိတ်ဆွဲထားမိပြန်ပါသည် ။ သမန်းကျား ဇာတ်ကား ကြော်ငြာကိုလည်း ကျွန်မ လိုက်ရှာထားသည် ။ ထို့အတူ ဖြူနီညိုပြာ မဂ္ဂဇင်းသည်လည်း ကျွန်မကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကာလကို ပြန်ခေါ်သွားနိုင်ပါ့မ

လား။

စူပါမင်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကမ္ဘာကို နောက်ပြန်ပတ်ဆွဲပြီး အချိန်ကို နောက်ပြန် ဖြစ်သွားစေသည်။ ။ ကျွန်မ စူပါမင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ချင်သည်။ ။

နံရံပေါ်က မြင့်မြင့်ခိုင်သည် လည်းကောင်း၊ ရှာမေလာတဂိုးသည် လည်း ကောင်း၊ သမန်းကျားသည် လည်းကောင်း၊ ဖြူနီညိုပြာသည် လည်းကောင်း တကယ် တမ်း အနှစ် ၂၀ ဆုတ်လျော့မသွားစေပါချေ။

ကျွန်မ တယုတယ အရှည်ထားသော ဆံပင်တွေကို အနှစ် ၂၀ ဖက်ရှင် အိုမီဂါ ညှပ်ပစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။

ခရစ်လှိုင်းကြီးအင်္ကျီနှင့် တက်ထရွန်မြောင်လုံချည်ကို ကျွန်မ ထုတ်ဝတ်မိတော့ လက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်က သီရိဒုံ၊ ပုလဲရုံ၊ စိန်နိုင်လွန်နှင့် တကွ ဒေါ်လာ မြင့်အောင်ကပါ ကျွန်မကို စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့ လားလို့ မေးကြရော့မည်။

ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကို အနှစ် ၂၀ နောက်ပြန်ဆွဲချင်နေတာလဲ။ ပွဲနေတဲ့ အင်္ကျီကို ကျဉ်းပစ်လိုက်သလို နှစ်ပေါင်း ၂၀ ဆိုတာကြီးကို ကျွန်မဘဝ၊ သူ့ဘဝထဲက ညှပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်လှသည်။ ။

ထိုလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ က သူနဲ့ ကျွန်မကို မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေရာစီမှာ ဘာဖြစ်လို့ များ မတွေ့အောင် လုပ်ထားတာလဲ။

အတိတ်ကို အပြစ်မတင်စဖူး အပြစ်တင်နေမိပါသည်။ ။ အတိတ်ဆိုတာ အပြစ် တင်စရာ မဟုတ်။ ဆင်ခြင်စရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာဟု ကျွန်မ ခံယူထား ခဲ့ပါသည်။ ။ ခုတော့ ကျွန်မ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀

ကို နှမြောနှစ်လိုလှ သည် ။

သူနှင့် ကျွန်မကြားမှာ ထားကြသည့် တွယ်ငြိကြိုးအမျှင်သေးသေး
လေးကို ကျွန်မ မသိစိတ်ထဲမှာ ဝှက်ထားသည် ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ပြန်
ရှာလို့ မရတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထားသည် ။

မသိစိတ်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရသည် ။ ထိုမသိစိတ်သည်
လည်း သိစိတ်ကို အတင်းရော အဓမ္မ မသိစိတ်အဖြစ် လုပ်ယူထားရတာ
ဖြစ်သည် ။

ကောင်းကင်ပြာကို ဖြတ်ညှပ်ထုတ်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ဝတ်လို့ ရရင်တော့
သူ့ ခေါင်းပေါ်က ကောင်းကင်ပြာ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာပါမည်။
သူနဲ့ ကျွန်မနေတဲ့ မြို့လေးကို ပတ်ချာဝိုင်းနေတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေ
ကို ဆွဲကြိုးလုပ်ပြီး ကျွန်မလည်မှာ ဆွဲထားလိုက်ချင်ပါသည် ။ သူကလ
ည်း သူ့ကိစ္စနဲ့ သူ၊ ကျွန်မက လည်း ကျွန်မအလုပ်နဲ့ ကျွန်မ၊ နေ့စဉ်ဖြတ်
သွားနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းကွေ့ကွေ့ကို ခါးပတ်လုပ်ပြီး ပတ်ထားချင်ပါ
သည် ။

သူနဲ့ ကျွန်မ မကြာမကြာဆုံဖြစ်တဲ့ လမ်းကွေ့လမ်းထောင့်ကို ဓာတ်
ပုံ သေးသေးလေး ရိုက်ပြီး ရင်ထိုးလုပ်ပြီး ကျွန်မ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားချ
င်ပါသည် ။

သူနဲ့ ကျွန်မ ဆုံပြောခဲ့ဖူးသော အလာပ သလလာပတွေကို ကျွန်မမှ
ရှိသမျှ စီ ၆၀ အခွေတစ်ရာလောက်မှာ ထပ်ခါထပ်ခါ သွင်းထားလိုက်ချ
င်ပါသည် ။

ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးရယ်။

သံသရာက အရှည်ကြီးတဲ့ ။

ဘဝကတော့ တကယ်ပဲ တိုလှသည်။ အနှစ် ၂၀ တိတိ ပျောက်ဆုံးပြတ် ထွက်နေသော ဘဝ၊ ဘာကျန်တော့မှာ လဲ။

သံသရာရှည်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါသည်။

*

ညက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကလေးကို ဆက်မက်ချင်လို့ ဒီည စောစော အိပ်ရာဝင်မိသည်။

မိုးနှောင်းလေ အေးစိမ့်စိမ့်ကို ခံစားချင်လို့ အိပ်ရာဘေးက ပြတင်းကို နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နဖူးဆံစအချို့ လှုပ်ရမ်းသွားသည်။ အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။

ခြံစည်းရိုးလေးကို ကြည့်မိသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ သာ နောက်ပြန်ရောက် ခဲ့ရင် သူ ဂစ်တာလေးကိုင်ပြီး ဒီခြံစည်းရိုးလေးမှာ ဂျင်မ်ရိပ်သီချင်းကို ဆိုနေ မလား။

ဒါမှ မဟုတ် မယ်ဒလင်လေးနဲ့ ကိုစောညိန်းသီချင်းကို ဆိုနေမလား။

ညကောင်းကင်မှာ မိုးသားတွေ ညိုလွင်နေသည်။ ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်သာ မလင်းချင်လင်းချင် မိုးသားကို အန်တုပြီး လင်းနေသည်။ ဟော... ကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေကျသွားသည်။ ကြယ်ကြွေကျရာသည် သူ့အိမ်နေရာလောက် ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ကျရင်တော့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ညက ကြွေကျသွားသော ကြယ် လေးကို ကျွန်မ သွားရှာကြည့်ချင်ပါသည်။

ကျွန်မက တံခါးလေးလှစ်ပြီး အတွေးတွေ ယစ်နေချိန်မှာ သူက သူ့အိမ် တံခါးတွေ လုံအောင်ပိတ်ပြီး အနွေးဓာတ်ကို ရှာကောင်းရှာနေပါမ

ည်။ သူ့အိမ် ပြတင်းမှန်မှ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်တွေ အပြင်ကို ယိုဖိတ်ထွက် ကျနေပါလိမ့်မည်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်မ ရှူရှိုက်နေသော လေပြေညှင်းနှင့် အောက်ဆီဂျင်၊ ကျွန်မ ရှူထုတ်လိုက်သော ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တို့ သည် သူနှင့် မတူ နိုင်ပါတော့။

အိပ်ရာဘေးမှ အမြဲထားသော သီချင်းစက်ကို ဖွင့်လိုက်မိသည် ။

အသံရှင်သည် အနှစ် ၂၀ အဆိုတော်မဟုတ်ဘဲ ဟောမာနေဝင်း ဖြစ် နေခြင်းက ကျွန်မကို မနေ့က အိပ်မက် ဆက်မက်ချင်စိတ် ဆုတ်ဆိုင်းသွားစေ သည် ။

ဟောမာနေဝင်းက ရင်တွေခုန်လာရင် ပီယာနိုတီးသတဲ့ ။ ရင်ထဲမှာ လွမ်းမောတော့ တဂိုးကဗျာတွေ ဖတ်သတဲ့ ။ စိတ်ပင်ပန်းလာရင် ရုပ်ရှင် တွေ ကြည့်သတဲ့ ။ စိတ်ရှုပ်လာရင် ချော့ကလက် ဝယ်စားသတဲ့ ။ မွန်းကျပ်လာရင် ပင်လယ်လေ ရှိုက်သတဲ့ ။ စွဲလမ်းမှုပြင်းလာရင်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ ခူးသတဲ့ ။ ငိုချင်လာရင် မြန်မြန်ရေချိုးတယ်တဲ့ ။ အိပ်ပျော်သွားဖို့ တံခါးတွေပိတ်ပြီး သော့ခတ်သတဲ့ ။ စဉ်းစားရင်း မူးလာ ရင် ပန်းချီဆွဲတယ်တဲ့ ။

ဟထားတဲ့ တံခါးလေးကို ကျွန်မ ပိတ်လိုက်မိသည် ။ စားပွဲပေါ်က ဆေး ပုလင်းလေးကို ယူလိုက်မိသည် ။ စိတ်ငြိမ်ဆေးသည် မနေ့က မက် ခဲ့သော အိပ်မက် ကို ဆက်မက်ဖို့ ရာမှာ ဟန့်တားနေမလား။

ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲ အိပ်ချလိုက်မိသည် ။

ဒီအချိန်မှ

သူ... သူ...။

*

ခင်ပန်နှင်း၊မြောင်းမြ၊

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉

*

အပြာရင့်သမိုင်း

ခက်မာ

သမီးကို ကြင်နာစွာ ကြည့် ဖြစ်သည်
သမီးက ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာနှင့်
ရှက်ရွံ့နေသော မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်း တွေဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်
စကားကို မဆက်တော့
သမီး စကားအဆက်ရ ခက်နေမှန်း
သူ သိပါသည်
သမီးက နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းကို
ပြောဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားယူနေမှန်းလည်း
သူသိပါသည်

*

အခုတလော သမီးကို ကြည့်ရသည် မှာ အမြဲလို ညှိုးလျလျနှင့် ငေး
မော နေလေ့ရှိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှေ့သံဇကောကွက်တွေကို စူးစူး
စိုက်စိုက် အကြာ ကြီးကြည့်၍ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်
ရှိ ရွက်လှပန်းချုံတွေကြား က ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်
၍ နေတတ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံကျပြန်တော့ အိမ်ပြတင်းပေါင်ပေါ် လက်ထောက်၍ ဘယ်ဆီကို မသိနိုင်သော အဝေးတစ်နေရာဆီ ရီဝေဝေ မျက်လုံးများ ဖြင့် ငေးမော နေတတ်သည်။ ။

သတိပြုမိသမျှကတော့ သမီးလေး သည် လို ငေးရီနေတတ်တာ တစ်လ ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ မှတ်မှတ်ရရ အစ်ကိုကြီး နေမကောင်းသည် ကိုသွားသတင်း မေးပြီး ပြန်လာသည့် ညကတည်းက ဖြစ်၏။ အဲသည်တုန်းကတော့ သမီးကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး လူမမာကို အကြာကြီး သတင်းသွားမေးနေ၍ စိတ် ကောက်နေတာလားဟု ပဲ ထင်မိသည်။ ။

အဲဒီသည် နေ့ကလည်း နည်းနည်းတော့ ကြာသွားသည်။ ။ ညနေ ၄ နာရီ လောက်ကတည်းက သွားလိုက်သည် မှာ ည ၁၀ နာရီနီးမှ ပြန်လာဖြစ်သည်။ ။

လူမမာ သတင်းမေးပြီး မှောင်စမှာ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားဖို့ စီစဉ်ထား သော်လည်း လူမမာကတော်နှင့် သမီးမေမေတို့ စကားမပြတ်နိုင်၍ ညနေစာကိုပင် လူမမာအိမ်မှာ စားခဲ့ရ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ မကျန်းမာ တာ မဟုတ်သော လူမမာ အစ်ကိုကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေမိ၍ ဖြစ်သည်။ ။

ည ၉ နာရီကျော်တော့မှ စကားတွေကို ရအောင် ဖြတ်ကြရင်း ပြန်ဖို့ ပြင်ကြ၏။ နာရီဝက်နီးပါး လမ်းလျှောက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ သမီးက အိပ်နေပြီလားတော့ မသိ။

'သမီး... သမီးရေ'

နှစ်ခွန်းဆင့်ခေါ်ပြီး ခဏနားတော့ အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့် သမီး ထွက်လာသည်။ ။ သမီးက အအိပ်ဆတ်လွန်းသူမို့ အိပ်နေရင်းပဲ ထ

လာတာ လား။ လုံးဝ မအိပ်ရသေးတာလားတော့ မသိပါ။ အိမ်ရှေ့တံခါး
ကို ချက်လာ ဖွင့်ပေးပြီး သမီးက သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။

သမီး နေမှ ကောင်းရဲ့ လား။ စကားအသွက်စားကြီးထဲက မဟုတ်
သော် လည်း မိဘနှစ်ပါး၏ ဝေယျာဝိစ္စကို အမြဲလိုဂရုစိုက် မေးမြန်းတ
တ်သော သမီး သည် မိဘနှစ်ပါးလုံး ထမင်းမစားရသေးခင် လူမမာ
သွားမေးတာမှန်း သိလျက် နှင့် ...

'ဖေဖေတို့ ၊ မေမေတို့ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ စားကြ
မလား။ သမီး ထမင်းပြင်လိုက်မယ်' ဟု ဟိုအရင်တွေကလို မမေးပါ။ မှို
င်းအို သော မျက်နှာနှင့် သာ စကားမဲ့ နှုတ်ဆိတ်၍ အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့သ
ည်။ ။

ဒါပေမယ့် အဲသည့် ညက သမီး အိပ်လို့ မပျော်တာ သူ သိသည်။ လူ
မမာ အိမ်က ပြန်လည်ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သော
လက်ဖက်ရည်တန်ခိုးကြောင့် သူလည်း အိပ်လို့ မပျော်၍ ဖြစ်သည်။ ။

အခန်းချင်းကပ်လျက် သမီး အိပ်ရာဆီမှ ဘယ်ညာလူးလိုမ့်သံများကို
သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကြားရသည် ကလည်း ကျိတ်ရှိုက်ငို
ယိုသံ တွေလား မသိပါ။ ဧကန္တ သမီး စိတ်ကောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

သမီးက သည် လိုပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ အလိုလိုက်ထား
သဖြင့် မိဘအပေါ်မှာ စိတ်ကောက် ဆိုးနွဲ့ချင်သည်။ ။ အခုလည်း အိမ်မှာ
သူ့ကို အကြာကြီး ထားခဲ့လို့ စိတ်ကောက်ပြီး ကျိတ်ငိုနေတာ
ဖြစ်မည်ပေါ့။ မူလတန်း ကျောင်း ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့်
သမီးကတော့ ကလေးလေးလိုပါပဲ။

အဲသည့် ညကတည်းက သမီး ဟန်တွေ မရွှင်ပျတော့တာ ဖြစ်သည်။ ။
ငယ်ငယ် ကတည်းက သမီးလေးကို အရိပ်လို ကြည့်နေတတ်တာမို့ သမီး

လေး ပုံစံပြောင်း သွားလျှင် ကောင်းကောင်း သိသည် ။

ဘာကြောင့် ဆိုတာကိုတော့ သူ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမီး မေမေထက်တော့ သမီးအရိပ်အကဲကို သူက ပိုသိသည် ဟု ထင်သည် ။ သမီး မေမေက အမြဲလို ရယ်မောရွှင်ပျနေတတ်သူပဲ။ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက်ထား စဉ်းစားခေါင်းရှုပ်ခံတတ်သူလည်း မဟုတ်။

သူမ သိသည် က သက်သောင့်သက်သာနေရဖို့ နှင့် မိန်းမဖော်တွေနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေရဖို့ ပင် ဖြစ်သည် ။

အခုလည်း သမီးလေး ပုံစံပြောင်း ငေးငူနေတာကို သတိတောင်ထားမိရဲ့ လား မသိပါ။ ဟန်မပျက် စားမြဲ၊ သောက်မြဲ၊ စကားဝေဖြာမြဲ ပုံစံကို ထောက်လျှင်တော့ သတိမထားမိတာ သေချာပါသည် ။

'သမီးလေး နေမကောင်းဘူးလား။ မှိုငြင်တွေတွေနဲ့ ။ ဒါမှ မဟုတ် ဖေဖေတို့ ကို စိတ်ကောက်နေတာလား။ နောက်ဆို သမီးတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အကြာကြီးထားပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး သိလား။ စိတ်မကောက် နဲ့ တော့နော်'

သမီးက ခပ်ဖွယ်ဖွယ်ပြုံးပြသည် ။ ပြီးတော့ သူ့အပြုံးတွေက သူ့နှုတ်ခမ်း မှ လျင်မြန်စွာ ပြယ်လွင့်သွားကြ၏။

'မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်'

ဘာကို မဟုတ်ဘူး ပြောတာလည်း တော့ မသိပါ။ သမီးလေးက စကားပြောပြီးပြီးချင်း သူ့နံဘေးမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသွားတော့ သူ စကားဆက်ရန် အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ပေ။ သမီးက စိတ်မကောက်ဘူး ပြောပေမယ့် အဲသည့် နေ့ကတည်းက ယနေ့ထိ မရွှင်ပျတော့။ သမီးစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေတာ တော့ သေချာပြီ။ သမီးစိတ်ထဲ

က အဖုအထစ်ကို ရအောင် စုံစမ်း၍ ချောမည် ဟု သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား လိုက်၏။

*

သမီးမေမေက သိုးမွေးဆွယ်တာ ထိုးနည်းကက်တလောက်တွေကို ကြည့် နေသည်။ သမီးလေးက သူ့တပည့်တွေ၏ အဖြေလွှာစာအုပ်ကို စစ်ဆေး နေသည်။ အိမ်ပေါက်ဝဆီမှ ကြားလိုက်ရသောခြေသံကြောင့် ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်သောက် မှီ နံးနေရင်းမှ အိမ်အပေါက်ဝဆီ လှမ်းကြည့်မိ သည်။

'ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေကောင်းကြတယ်နော်'

ချိုရွှင်သော အပြုံးနှင့် ပဋိသန္တာရ စကားဆိုရင်း မောင်ဝင်းချို ဧည့်ခန်း ထဲ ဝင်လာ၏။ သမီးမေမေက ကက်တလောက်စာအုပ်မှ မျက်လုံးခွာရင်း...

'ဟော...' ဟု အသံပြု ရယ်မောသည်။

မျက်လုံးတွေကတော့ မောင်ဝင်းချိုပိုက်လာသော အထုပ်အပိုးတွေ ဆီမှာ ဖြစ်၏။ သမီးကလေးက အဖြေလွှာစာအုပ်တွေကို သူ့ခြင်းထဲ စုပုံ ထည့်ပြီး နေရာမှ ထသွားသည်။ မောင်ဝင်းချိုက သမီးကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

သိပ်တော့လည်း မဆန်းပါ။ သမီးလေးက မောင်ဝင်းချိုကို သိပ် ခင်ခင်မင်မင် နေသည် မဟုတ်။

မောင်ဝင်းချိုတင် မဟုတ်။ မည်သူ့ကိုမှ လည်း ရောရောဝင်ဝင်နေလေ့ ရှိတာ မှ မဟုတ်တာ။ စိတ်လိုလက်ရ တစ်ခါတစ်ရံတွေတွင် တော့ ဘယ်က လာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ စကားပြောတတ်သ

ည် ။

သမီးမေမေ မျက်နှာကတော့ အစွမ်းကုန် ပြုံးချိုနေသည် ။ အဲဒါ မောင်ဝင်း ချိုလာတိုင်း ပါလာတတ်သော အထုပ်အပိုးတွေကြောင့် ဖြစ်မည်။

ဒါမှ မဟုတ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရုံးတစ်ရုံးမှာ မန်နေဂျာဖြစ်နေသော ပညာတတ် အရာရှိလေး မောင်ဝင်းချို အိမ်လာလည်၍ ဂုဏ်ယူနေတာလည်း ဖြစ်မည်။

'ဘယ်က လှည့်လာသလဲ မောင်ဝင်းချို၊ မင်းနဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော် ကြာနေပြီ'

'ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်နေလို့ ။ ဒါပေမယ့်...'

မောင်ဝင်းချိုက ဒါပေမယ့်ကို လေးကန်စွာပြောပြီး စကားမဆက်တော့ဘဲ အိပ်ခန်းဘက်ဆီ မျက်လုံးဝေကြည့်၏။

လက်ထဲမှ အထုပ်ကို သမီးမေမေဆီ ကမ်းသည် ။ သမီးမေမေက လူနွဲ့ မပျက်ရုံ လျင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် လှမ်းယူ၏။

အဲသည် စက္ကူအိတ်ထဲမှာ ဘာပါသလဲတော့ မသိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိမ္မော်သီး၊ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီးတွေ ပါလာတတ်ပြီး တစ်ခါတလေတော့ အဝတ်စ အထည်ဆန်းလေးတွေ ပါလာတတ်သော သည် စက္ကူအိတ်မျိုးတွေထဲမှာ သည် တစ်ခါတော့ ဘာတွေပါသလဲ မပြောတတ်။

မောင်ဝင်းချိုမျက်လုံးတွေက သမီးအခန်းဘက်ဆီ မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွားတတ်သည် ။ သမီးတို့ မေမေက အိတ်ကို လှစ်ရင်း သူ့ဆီ မျက်လုံး တစ်ချက် ဝင့်၏။ သူက အထင်သေးရွံရှာသော အကြည့်တစ်ခုဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက် သည် ။ ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ပါးစပ်က စကားသံတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှ မထွက်လာပါ။

မောင်ဝင်းချို ကြည့်ရသည် မှာ သမီးမေမေနှင့် စကားပြောနေရသည်ကိုလည်း စိတ်ပါဟန် မပေါက်။ ဟို...အင်း...အဲ...နှင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ ။

ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ မဝံ့မရဲနှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ။ မောင်ဝင်းချိုမျက်လုံးတွေကလည်း လိုတာထက် ပိုပြီး ပြူးယောင်ယောင် ထင်ရ လား မသိပါ။

'ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

တောင်စဉ်မရေရာ စကားကို ဖြတ်၍ ပြန်ခွင့်တောင်းတော့ သမီးတို့ မေမေက ချိုရွှင်စည်ဝေစွာ နှုတ်ဆက်တုံ့ပြန်၍ သူကတော့ ဧည့်ဝတ်မပျက်။

'အေး...အေးကွာ' ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ။

စက္ကူအိတ်ထဲက ဘာတွေလဲဟု သူကလည်း မမေး။ သမီးတို့ မေမေက လည်း မပြော။ သမီးကလည်း အခန်းထဲမှ လုံးဝ ထွက်မလာတော့။ ပြန်ဖို့ ကုလားထိုင်မှ အထ သမီးအိပ်ခန်းဆီ မောင်ဝင်းချို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သွား တာကိုတော့ သူ သေသေချာချာ သတိပြုလိုက်မိသည်။ ။

*

တုတ်ကောက်ကို လွှဲရမ်း၍ သူ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေရင်းနှင့် ပင် ထမင်းဆာသလိုလို ဖြစ်လာသောကြောင့် ဘဝတူ ပင်စင်စား သက်ကြားအိုတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ ထလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သည် နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ သမီးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်သည်။ ။ သမီး ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သာမန်ထက် ပိုဖွယ်ရာသော ထမင်းပိုင်းဖြစ်စေ၊

မုန့်ဟင်းခါး လို၊ ကြာဆံကြော်လို၊ ရှောက်သီးသုပ်လို အစားအစာလေးတွေ ဆန်းတတ်သည် မို့ ဆာနေသော သူ့ဝမ်းဗိုက်အတွက် သူ ဝမ်းသာနေသည်။ သမီးကို ထမင်းပြင်ခိုင်း ရမည်။

ပြီးတော့ မိသားစုသုံးယောက် စုံစုံညီညီ စားကြမည်ပေါ့။ သူ နှုတ်ခမ်း ကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကြောင့် '

ပါးစပ်ထဲ ပြန်မရောက်သေးသော လျှာသည် သည် စကားသံကြောင့် ငြိမ်သက်သွား၏။ သမီးလေး၏ ရှိုက်သံစွက်ပြီး ဆို့နှင့်လှိုက်လှဲသော စကားလုံး များ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ် တစ်ထစ်ပေါ် တင်မိလျက်သား သူ့ခြေ ထောက်တွေ တန့်သွား၏။ သူ့လျှာကလည်း ပါးစပ်ထဲ ပြန်မထည့်ရသေး။

'အဲဒီညနေက သူ အရက်တွေ အရမ်းမူးလာတယ်။ သူ ရောက်လာတော့ ညနေ ၅ နာရီလောက် ရှိပြီ။ မေမေတို့ ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်ဆို သူ ရောက်လာတာပဲ။ သမီးက အိမ်ပေါ် အတက် မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ရှိတဲ့ အခါတွေမှာ လည်း သူက လာနေကျ ဆိုတော့...'

သမီးလေးအသံက ရှိုက်သံတွေဆက်နေ၍ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေ သည်။ သမီးက ဘာကြောင့် များ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရတာပါလိမ့်။

'မေမေတို့ ကလည်း အဲဒီညက နောက်ကျလိုက်တာ။ သမီးက သူ့ကို အစကတည်းက ကြည့်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေ မျက်နှာသာပေးလို့ သာ အလိုက်သင့်နေတာ။ သူက အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေတာကိုး။ အဲဒီညကလည်း ...'

သမီးအသံ ပြတ်တောက်သွားပြန်သည် ။ တအင့်အင့် ရှိုက်သံများ
သာ ကြား နေရ၏။

'ဘာ... ဘာဖြစ်လဲ သမီး။ ပြော... ပြောလေ'

ထာဝစဉ် ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနေသော သမီးမေမေ၏ အသံများက
သည် တစ်ခါတော့ စိုးရိမ်တကြီး ဆွံ့ထစ်နေသည် ။

'အာလေးလျှာလေးနဲ့ ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကောတဲ့ ။ သမီးက မရှိဘူးလို့
ပြောတဲ့ ကြားက သူ အိမ်ပေါ် အတင်းတက်လာတယ်။
ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် အတင်း တက်လာတယ်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် ထိုင်ရင်း
သူ့ပါးစပ်က မင်းကို ချစ်တယ်လို့ ခဏခဏ အော်နေတော့တာပဲ။ သမီး
က ကြောက်ကလည်း ကြောက်နေတော့ အိပ်ခန်းနံရံမှာ ကပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်
လေး သူ့ကို ကြည့်နေမိတာ။ သူ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထ လာပြီး သမီးကို လှမ်း
ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့...'

သူ လှေကားလက်ရန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိသည် ။ ထုတ်ထားမိ
လျက်သား ရှိနေသေးသည့် သူ့လျှာပေါ်သို့ သူ့သွားတွေ နာကျင်စွာ ဖိကို
က်မိ၏။ သူ အသက်ရှူနှုန်းတွေ မြန်လာသည် ။

သမီးမေမေကတော့ အသံတိတ်လျက်။ သမီးနှုတ်ဖျားမှ ဆက်၍ ထွက်
ပေါ်လာမည့် စကားတွေကို စိုးရိမ်တကြီး ငဲ့လင့်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ သ
မီး အသံက ဆို့နှင့်ကျပ်ခဲစွာ ထွက်လာပြန်၏။

'ပြီးတော့ သမီးနားတိုးလာလို့ သမီးလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်
ဆုတ်ရင်း ဆုတ်ရင်း အိပ်ခန်းဝ ရောက်လာတယ်။ သူ လှမ်းဆွဲတာကို
ရှောင်ရင်း နှစ်ယောက်လုံး အရှိန်လွန်ပြီး အခန်းဝမှာ လဲကျသွားတယ်။
ပြီးတော့ သူ သမီးကို... သမီးကို...'

'ဘုရား... ဘုရား'

သမီးက ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည် ။ သမီးမေမေ၏ ဘုရားတသံက
ခြောက်ကပ်ကွဲအက်စွာ လွင့်ပျံလာသည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ၌ အ
ငွေ့ပျံ လွင့်မျောသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

ရင်ထဲမှာ လည်း တလုပ်လုပ် တုန်ခိုက်၍ ခူးတွေလည်း တဆတ်ဆတ်
တုန် လာသည် ။ ခဏချင်းပင် တင်းကျပ်ဆို့နင့်သော ခံစားမှုသည်
သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ကို ဆုတ်ခြေ၏။ သမီး၏ ရှိုက်သံတွေက သူ့နှလုံးသား
ကို ဓားထက်ထက်နှင့် မွန်းနေသလိုပင်။

ဒါကြောင့် သမီးလေး အမြဲလို ညှိုးရော်ငေးမှိုငြင်နေခဲ့တာပဲ။ ပါးလွှာ
တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ အရယ်အပြုံးတွေ လွင့်ပျောက်ကုန်တာပဲ။ စို
လဲတဲ့ မျက်လုံး ကလေးတွေ အရောင်မှို န်ဖျော့ကုန်တာပဲ။

အလို... ဘုရား... ဘုရား... သမီးကလေး။

သူ တုတ်တောက်ကို အားပြု၍ ခြံဝင်းအပြင်ဘက် ပြန်အလှည့်...

'ည ရှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ထွက်သွားတာ' ဟူသော သမီးအသံကို ရှို
က်သံ တွေနှင့် ရောရင်း သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည် ။ ယိမ်းယိုင်ချည့်နဲ့
သော ခြေလှမ်းတွေ ဖြင့် ခြံဝင်းအပြင်သို့ ကြိုးစားထွက်ခဲ့၏။

★

သည် ရက်များ အတွင်း သမီးလေး ပို၍ ညှိုးရော်ငေးမှိုငြင်လာသည် ။
မိသားစု ထမင်းဝိုင်းကိုလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်လာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သမီးမေမေနှင့် အတူ အိမ်နောက်ဖေးခန်းတွင် ထမင်း
စား နေချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ သမီးလေး၏ ခပ်အုပ်အုပ် ပျို့အန်သံ
တွေကို ကြားရ သည် ။

သမီးမေမေက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးဟန်လုပ်၍
နေသော်လည်း သည် အသံတွေကို သဲ့သဲ့ကြားရတိုင်း သူ ထမင်းဆက်
စား၍ မရတော့။ သည် အခါ သမီးမေမေ၏ ဝိုင်းဆက်ပြူးကျယ်သော စိုး
ထိတ်မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ် သည် ။

သမီးလေး သိသိသာသာ ပိန်သွားသည် ။ ဟိုအရင်ကလို လန်းလန်း
ဆတ် ဆတ် မဟုတ်ဘဲ တာဝန်တွေကို အရပ်တစ်ခုလိုသာ လုပ်နေသည်
။

မသိဟန်ဆောင်ရခြင်း ဆင်းရဲ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့် အဆုံး၌
သူ့အချိန်များ သည် အိမ်ပြင်ပ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သို့မဟုတ် ရွယ်တူမိ
တ်ဆွေများ ၏ အိမ်တို့ ဆီမှာ သာ ရှိခဲ့၏။ ဘာလုပ်ရပါမလဲဟု တွေးရင်း
အိပ်ပျက်ခဲ့ရသော ညပေါင်းများ စွာကလည်း သူ့အတွက် အဖြေကို မရေ
ရာစေခဲ့။

သည် ကနွေ အိမ်အပြန်တွင် သူသည် နောက်တစ်ကြိမ်
လှေကားရင်းမှ ခြံဝဆီ ပြန်လှည့်ရသောအဖြစ်နှင့် ကြုံရပြန်သည် ။ သ
ည် တစ်ခါကတော့ ညနေ မှောင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့လှေ
ကားဆီ ခြေတစ်ဖက် စအတင်မှာ သမီး၏ ...

'ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း'ဟု သီးသီးခါးခါး ငြင်းဆိုသံကို ကြားလိုက်ရ
၍ သူ့ခြေထောက်တွေ တန့်သွားရသည် ။

သမီးမေမေ၏ အသံဖွာဖွာကို ကြိုးစား၍ ခပ်အုပ်အုပ်ပြောနေသည့်
စကား တွေက သူ့နားစည်အမှေးပါးကို ပြင်းထန်စွာ တွန်းဆောင့်သည် ။

'ဘာထူးတော့မှာ လဲ သမီးရယ်၊ ဖြစ်ပြီးနေပြီပဲ။ သူကလည်း သမီးကို
လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ လာတောင်းပန်ပြီးပြီ။ ဟိုအရင်ကတည်းက သမီး
ကို သူ ချစ်နေတာ မေမေရော၊ သမီးရော သိတာပဲ။ သမီးက ခပ်တည်တ

ည်နေလို့ သူ ဖွင့်မပြောရဲဘဲ နေရတာ။ လူက လူရည်သန့်လေးပါ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရာထူးနဲ့ ၊ ဂုဏ်နဲ့ ၊ ငွေနဲ့ ၊ သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်ပါ သမီးရယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကလေး...'

'အို...'

သမီးလေးအသံက ထိတ်လန့်တကြား ထွက်လာသည် ။ သူ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လိုက်မိ၏။

'ဟင့်အင်း... သူ့ကို သမီး မယူချင်ဘူး။ မချစ်ဘူး။ အလကား တဏှာရူး၊ မျက်နှာကလည်း ပြိုတီတီ၊ စပ်ဖြဖြ၊ ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...'

'ဒါဆို သူ့ကလေးကို ညည်း ဘယ်လိုလုပ်...'

သမီး၏ ကြေကွဲနာကျင်စွာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးသံများ သည် ဓားပါးနှင့် အမွှန်းခံထားရသော သူ့နှလုံးသားကို တစ်စစ ခြွေမွလိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

တုတ်ကောက်ကို အားပြု၍ ခြံဝင်းအပြင်သို့ ယိမ်းယိုင်ချည့်နဲ့ သောခြေလှမ်း များ ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည် ။

*

ဆောင်းနှင်းမှုန်တွေကျစ ညဦးတစ်ခုမှာ ဖြစ်၏။

သူသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင် ကာ ငေးရီနေမိ၏။ သမီး၏ ငေးရီအုံ့မှိုင်းမှုတွေက သူ့ထံကူးစက်လာသည် မှာ ကာလအတန်ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ခေါင်းသည် သမီးအတွက် အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ထာဝစဉ် ကျပ်ခဲ့နေသည် ။

'တောက်'

ပြင်းထန်စွာ ခေါက်မိသော တက်ခေါက်သံသည် မည်သူ့အတွက်မှန်း

သူ မသိပါ။

ဟိုကောင့်အတွက်လား။ တကယ်တော့ သူတို့ မှာ လည်း အပြစ်ရှိသည်။ အဲသည် ညက သူတို့ အိမ်မှာ ရှိမနေလို့ ပေါ့။ အဲသည် ညနေ ၅ နာရီတွင် သူတို့ က နေကောင်းနေပြီဖြစ်သော လူမမာ မိသားစုနှင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ် စကားတွေပြောကာ ဟားတိုက်နေခဲ့၏။ အဲသည် အချိန်သည် သမီးလေးဘဝ၏ အပြင်းထန်ဆုံး ငရဲကျချိန်များ ...

'အို...'

သူ ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။ တွေးမိလိုက်တိုင်း သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ချင်လာသည်။

ဟိုကောင့်ကိုလား၊ သမီးမေမေကိုလား၊ သူ့ကိုယ်သူလား။ ဒါမှ မဟုတ် နင့်သီးဖွယ် အစော်ကားခံလိုက်ရပြီး ဖခင်မဲ့ကလေးကို နာကျင်ကြေကွဲစွာ မွေးဖွားရမည့် သမီးလေးကို ထိုဒုက္ခ၊ သောကအပေါင်းမှ ကင်းဝေးအောင် လူ့ဘဝ အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်ရမည်လား။

'ဖေဖေ'

သမီး၏ တိုးလျသောခေါ်သံကြောင့် သူ၏ ငြိမ်သက်နေမိသော ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ မတ်သွား၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးတွင် သမီးလေး က ညင်ညင်သာသာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက သမီးကို ဝေသီသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေမိသည်။

'ဖေဖေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ '

သမီးက ချထားသော မျက်လွှာကို ဝင့်ရင်း ပြောတော့ သူ၏ အေးစက်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို အားယူကွေးညွတ်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

'ပြောလေ... သမီး၊ ဘာများ လဲ'

သမီးက အသက်မပါသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြောရမည့် အချိန်ကို ဆွဲဆန့်၏။ အပြုံးဖြင့် ဆွဲဆန့်နိုင်မှု အင်အားကုန်ဆုံးသွားတော့မှ စကားဆက်သည် ။

'သမီး...သမီး... အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်'

သူ့ကိုယ်သည် တောင့်ခနဲ တင်းမတ်သွားသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်၏။ သမီးကိုယ်လေးလည်း တောင့်မတ်သွားပြီး သမီးမျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။ သူ သတိကို ဦးနှောက်ထဲ အတင်းသွတ်သွင်း၍ စိတ်နှင့် ကြွက်သား အားလုံးကို ကြိုးစားဖြေလျော့လိုက်သည် ။ အသံကို ဂရုထား ထိန်းသိမ်း၍ ပြော၏။

'ဟုတ်လား... ဘယ်... ဘယ်သူနဲ့ လဲ သမီး'

ကြိုးစားထိန်းထားသည့် ကြားမှ သူ့အသံတွေက ယိမ်းယိုင်တုန်ခါ၍ နေသည် ။

'ကို...ကိုဝင်းချို'

သမီးအသံက အဆုံးသတ်တွင် တိုးလျှော့ တိမ်ဝင်သွား၏။ သမီးက မျက်နှာကို ကြမ်းပြင်ဆီ ဦးတိုက်လိုက်သည် ။ လက်အချင်းချင်း အကြောင်းမဲ့ ဆုပ်ချေနေ၏။ သူ သမီးဆီမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်းရှိန်း တောက်လောင်လာမှုများ သည် ဒေါသလား၊ ဖြေလျော့ခြင်းတွေလား၊ အရှက်တရားလား မဝေခွဲတတ်တော့။ တော်ပါသေး ရဲ့ ဟု ပဲ ဖြေတွေးလိုက်ရမည်လား။

သမီး၏ အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်သံတွေကို သူ့နားမှာ ပြန်ကြားယောင်လာသည် ။ ဟင့်အင်း... မချစ်ဘူး၊ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီး၏ ညှိမှိုင်းသော မျက်နှာ၊ တဝေ့ဝေ့ ပျို့အန်ခြင်းတွေ။

အဲဒါတွေ၏ အဆုံးသတ်သည် ...

'အင်းပေါ့'

သူ့နှုတ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်သွား၏။ သမီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
မော့ ကြည့်သည်။ ဝေရီရီ သမီးမျက်ဝန်းတွေ၏ ဟိုးအတွင်းမှ မသိသော
ရွန်းလက် တောက်ပသွားမှုတွေကကော အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ်မြောက်
သွားရခြင်းကြောင့် လား။ သမီးက မိနစ်အတော်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည်
။

'ဖေဖေ'

သူက သမီးကို မကြည့်ဘဲ...

'ဟင်'ဟု ထူးလိုက်သည်။

'ဟိုလေ... သမီးကို မွေးတုန်းက လမစေ့ဘဲ မွေးတာဆို'

'အင်း'

သူ သမီးကို မကြည့်မိသေး။

'ဟို... အဟင်း... အဲဒါ မျိုးရိုးလိုက်တတ်လားဟင်'

သူ့အကြည့်သည် ဆတ်ခနဲ သမီးမျက်နှာဆီ ရောက်သွား၏။ သမီးက
ကြောင်တောင်တောင် မျက်လုံးဝိုင်းများ နှင့် ကြည့်သည်။

သမီးရယ်။ ဖေဖေကို ကြိုတင်ဖြေလျှော့စကားတွေ ပြောနေတာလား
။ ဖေဖေကို ဘာမှ မသိဘူး အောက်မေ့လို့ လား။

သူ့ရင်သည် တလိုက်လိုက် ဆို့နှင့်လာ၏။ သမီးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်
ဖြစ်သည်။ သမီးက ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာနှင့် ရှက်ရွံ့နေသော မဝံ့မရဲ
မျက်ဝန်း တွေဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ စကားကို မဆက်တော့။ သမီး စ

ကားအဆက်ရ ခက်နေမှန်း သူ သိပါသည်။ သမီးက နောက်ထပ်စကား တစ်ခွန်းကို ပြောဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားယူနေမှန်းလည်း သူသိပါသည်။ ခဏကြာမှ လည်ချောင်းကို ပင်ပန်းတကြီး ထိုးထွက်လာသော အသံဖြင့် သမီးပြော၏။

'ဖေဖေ သဘောတူရဲ့ လားဟင်'

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ မူးယစ်မိုက်ကမ်းစွာ စော်ကားသွားသူကို သမက်တော်ရမှာ တဲ့ လား။ ဟင့်အင်းဟု ငြင်းဆန် လိုက်ရ အောင်လည်း သမီးရင်သွေးကလေး၏ ဖခင်နေရာတွင် ...

သူ့မျက်လုံးကို စုံမှတ်လိုက်သည်။ သမီးကဲ့သို့ပင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်၍ ပြောလိုက်၏။

'အင်းပေါ့ သမီးရယ်၊ တူရမှာ ပေါ့။ ဖေဖေ သဘောတူပါတယ်။ ကဲ... သွားသွား၊ သမီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့။ အိပ်ချင်လည်း အိပ်ပေါ့'

သမီးက ဖြည်းညင်းစွာ ထသွားသည်။ သမီးကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး သူ မျက်ရည်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဝဲတက်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ် တင်းတင်းကိုက်ထားမိသည်။ ခဏအကြာ သမီးအခန်းထဲမှ ဝှေ့ခနဲ ပျံ့အန်လိုက် သံကို ကြားလိုက်၏။

သူပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု ပူနွေးဖြည်းညင်းစွာ လိမ့်ဆင်း စီးကျလာ၏။

★

ခက်မာ

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၉၀

မြတ်နိုးစိမ်း

ကိုချို

ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း

သူ ညို့ကို အဲလို မကြည့်စေချင်ပါ

အဲဒီမျက်လုံးလေးတွေနဲ့ မတိုး လျှိုးစေချင်ပါ

အဲဒါ ညို့ရင်ကို သိပ်ထိခိုက်နာကျင်စေပါသည်

ညို့ကို သနားလျှင် ညို့ကို

သံယောဇဉ်ရှိသေးသည် ဆိုလျှင်

အဲဒီမျက်လုံး လေးတွေကို

မျက်တောင် တစ်ခတ်မျှဖြစ်ဖြစ်

မှီ တံထားပေးစေချင်သည်

ဒီမှာ ညို့ သိပ်ခံစားနေရလို့ ပါ

ညရဲ့ အရိပ် အိပ်မက်တွေထဲမှာ

ခဏ ခဏ မြင်မက်တတ်တဲ့

မျက်လုံးလေးတွေမို့ပါ ရှင်

အဝေးကြီးမှာ ဝေးတဲ့ မျက်နှာ ပိုမြင်လာတယ်။ ပိုကြင်နာတယ်။ တစ်နေရာ မှာ စာနာမှုက တစ်စစစီလွင့်၊ လေနှင့် အတူ သယ်ယူဆောင်ကြဉ်း မေ့ခြင်းအနား မသွားလည်း ရောက်၊ လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဇော်ဇင်

မျှော်လင့်မထားခဲ့သော အခုလို အခြေအနေ အချိန်အခါမျိုးမှာ သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းအတွက် သူ့ကို အချို့မြိန်ဆုံး အပြီးကလေးတစ်ခုနှင့် ဖော်ရွေလိုက်နိုင်လျှင် အလွန်အဆင်ပြေသွားနိုင်မည်မှန်း ညှိ သိနေခဲ့ပါသည်။ ။ အဲသည် လို ဖော်ရွေလိုက်ဖို့ ကိုလည်း ညှိ၏ ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲကပါ တလိုက် လဲလဲ ရှိလွန်းလှပါသည်။ ။ သို့သော် သူ့ကို ပြုံးပြ ရယ်ပြလိုက်ဖို့ ညှိနှုတ်ခမ်း တွေ ဆွံ့အတုံ့နှေးနေခဲ့သည် ကတော့ သိပ်အံ့ဩစရာ မကောင်းလှသော ပြဿနာ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဘာပဲပြောပြော ညှိ သူ့ကို ပြုံးမပြုနှုတ်မဆက်ဖြစ်လိုက် တာကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

ညှိ၏ အာရုံထဲ၌ ညှိ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေသလိုမျိုး အထင်ရှိ၍ နောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်အကြည့်လိုက်မှာ သူ၏ ရီဝေဝေမျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူမှန်း သိစိတ် က လက်ခံပြီးလိုက်ချိန်မှာ တော့ ညှိ သိပ်ရင်ခုန်သွားခဲ့သလားဆိုတာ မမှတ်မိ တော့ပါ။

သူလည်း သိပ်အံ့ဩသွားခဲ့ပုံရသည်။ ။ အဦးအစတွင် ခြေလှမ်းတွေ တောင် ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သေးသည့် အတွက် ညှိက မမြင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရသေး သည်။ ။ သူသည် ညှိ၏ အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သလို လွှဲဖယ်၍ အုတ်တိုင်၏ တစ်ဖက် မျက်ကွယ်သို့ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ရှာသည်။

။ ရယ်စရာကောင်းနေပြီ လားတော့ မသိပါ။ အခုနေအခါမှာ တော့ သူန
င့် ညိုသည် အုတ်တိုင်၏ တစ်ဖက်စီ တွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်တန့်နေခဲ့ကြ
သည် ။

ငြိမ်ဆိတ်စွာ။ ဟင့်အင်း... မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ညို
၏ ရင်ထဲမှာ တော့ ရင်ခုန်သံတွေ ပဲ့တင်ညံနေခဲ့ကြသည် ပဲလေ။ သူရော
ညိုလို ရင်ခုန်မနေဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာ လဲ။ အနည်းနဲ့ အများ
တော့ လှုပ်ခတ် နေမှာ ပေါ့နော်။ သူ 'အိုင်အက်ဖ်အယ်'ကို ဘာလာလုပ်
တာပါလိမ့်။ ညိုလို ဝင်ခွင့်လာဖြေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ညို အမျိုးမျိုး
တွေးကြည့်နေမိလေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ့မှာ ညိုကို စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်ဖို့ သတ္တိတွေ
အဆင်တသင့် ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုတာ ညိုက သိနေခဲ့ပါသည် ။ ဒါကလည်း
သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါ။ ညို၏ မိုက်မဲစွာ မှားယွင်းခဲ့မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသ
ည် ။ ညိုဘက်က မတင်းမာသင့်တဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုမှာ သူ့အပေါ်
မောက်မာရိုင်းပျံ့ခဲ့မိတဲ့ အတွက် ညိုမှာ ရင်နှင့် မမျှအောင် ခံစားနေခဲ့ရ
သည် ။ ဒါကိုလည်း သူသိနိုင် မည် မထင်ပါ။ သူ မသိနိုင်အောင်လည်း
ညိုက ဟန်ဆောင်ကောင်းနေခဲ့သည် ။ အဲသလို ဟန်ဆောင်ကောင်းနေ
ခဲ့လို့ လည်း သူနှင့် ညိုမှာ အခုလို ဝေးကွာနေခဲ့ ကြရခြင်း ဖြစ်သည် ။

'နင့်မျက်နှာကို နောက် ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး'ဟု အဆင်ခြင်မဲ့
စွာ ပြောထွက်ခဲ့မိသည့် အမျက်စကားလေးတစ်ခွန်းက သူ့နှလုံးသားကို
မည်မျှ အထိ စွန်းထင်းနာကျင်စေခဲ့မည်ကို ညို မတွေးဆရဲပါ။ ထိုနေ့မှ
စ၍ သူ့ကို လုံးဝ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရတော့သည် မှာ အခုအချိန်အထိ ဖြစ်ပါ
သည် ။ (ညို သူ့ကို တောင်းပန်နေချင်ခဲ့တာ အဲဒီနေ့ကတည်းကပါ။)

အခုအခါမှာ လည်း ညို သူ့ကို နှုတ်မဆက်လိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကတော့

အမှားတစ်ခုကို ဆက်လက်ကျူးလွန်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ညို့ စိတ် ရင်းအရ ဆိုရင်တော့ 'ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဝင်ခွင့်လာဖြေတာ
လား' ဘာညာမေး ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ သို့သော် ညို့ တွေဝေနေခဲ့သည် ။
မပြတ်သားခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ အလွန်ရှက်နေခဲ့လေသည် ။

တကယ်ဆို မေးကလေးတစ်ချက် ဆက်ပြလိုက်ရုံနဲ့ မျက်ခုံးလေး ဆ
တ်ခနဲ ချိပြလိုက်ရုံနဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်း ဝေယျာဝစ္စ ပြီးပြတ်သွားနိုင်သည်
ကို သိနေခဲ့သော်လည်း အဲဒါလေးကိုပဲ ရှက်နေမိလေသည် ။ ညို့ကို သူနှ
င့် ဝေးကွာ နေစေအောင် တစ်ချိန်လုံး ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည် မှာ လည်း
အဲဒီအရှက်တွေပဲ ဖြစ်ပါ သည် ။

အခု ပစ္စက္ခမှာ တော့ အဲဒီအရှက်တွေကို ခဏဘေးဖယ်ထားဖို့ ကော
င်း နေသော်လည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ခြေထားမိသည် ။ ညို့၏
ပန်းနုရောင် လက်ကိုင်ပဝါလေးထဲမှာ ချွေးစေးတွေနှင့် အတူ သူတို့ ငြိ
တွယ်နေကြပြန်လေသည် ။

သူ့အရောင်ကို အမြင်မှာ သူ ညို့ကို ကြည့်နေသလားလို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ချင်ပေမယ့် အလဟဿ ရှက်နေမိပြန်သည် ။ သူသည် အကွယ်မှ
ထ၍ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့လေသည် ။ ထိုအခါ သူ့နောက်ကျောဘက်ကို
လိုက်ကြည့် လိုက်ဖို့ အတွက်တော့ မျက်နှာပူစရာကောင်းလောက်အော
င် ညို့ မရှက်တော့ပါ။ နောက်ပြီး ညို့ ကြည့်နေသည် ကိုလည်း သူ သိမ
ည်မထင်ပါ။ သူ သိနေခဲ့လျှင် လည်း အဲဒီအတွက်ကိုတော့ ညို့ လိပ်ပြာ
သန့်ပါသည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် (ဒီစကားပြောဖို့ ကိုလည်း ညို့ ရှက်
ပါသည်) သူသည် ညို့၏ ရင်ခုန်ဦး ဖြစ်သည် ပင်လေ။

ကြည့်စမ်း။ သူ တော်တော်လေးကို ပိုဝလာပါလား။ ဒါကြောင့်
လည်း လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူလာသည် ဟု တော့ ထင်ရသည် ။ ဝ

တံစားထားပုံ သပ်ရပ်တာကတော့ မပြောင်းလဲသေးပါ။ စတေကာတီရှပ်အဖြူ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ မိုးပြာရောင်နှင့် လမ်းလျှောက် ရှူးဖိနပ်အကောင်းစားကို ဝတ်ထားသည်။ ဒါနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း သူ့ကို သိပ်ရှိုးထုတ်လွန်းသည် ဟု တစ်ခါက ညှိပြောခဲ့ဖူး သည် ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ ။

သူသည် ကျောင်းဝင်း၏ ဂိတ်တံခါးစည်းရိုးကို ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ထိုနေရာသည် သူနှင့် ညှိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းစွာ လှမ်းမြင်နေသည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည့် အတွက် သူ့ကို ညှိ ကျေးဇူး တင်မိသေးသည်။ ။ တကယ်တော့လည်း ထိုနေရာကို သူ တမင်တကာ ရွေးချယ် လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ညှိက ကောင်းကောင်းကြီး သိနေခဲ့ပါသည်။ ။

သူ ညှိကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညှိကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေမိသည့် အတွက် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ ။ ထိုအခါ ပထမ တစ်ကြိမ် လောက် ညှိ (သိပ်) ရင်မခုန်တော့ပါ။ သူ ညှိကို လှည့်ကြည့်မယ်ဆိုတာ ညှိက ကြိုတင် သိနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူ ညှိကို ခဏခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သောအခါ ညှိကလည်း သူ့အကြည့်တွေကို ပဲ့တင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒါမှ လည်း သူ့ရဲ့ အနာဂတ်မှာ ညှိ ပြန်လည် သက်ဝင်လာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ။ သူ ညှိကို အရင်ကလိုပဲ မျှော်လင့်နေစေချင် သေးသည်။ ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ ညှိက သူ့မျက်လုံးတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ သူငယ်ချင်းမ (ခင်ခင်ချို)နှင့် သာ စကားတွေ ပြောနေလိုက်သည်။ ။ ဒါကလည်း သူ ညှိကို အထင်သေးသွားမည်စိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

။

အိုင်အက်ဖ်အယ်လ် ဝင်ခွင့်စားမေးပွဲ ဖြေဆိုသော ကျောင်းသားတွေ

စာမေးပွဲခန်းထဲက အတော်များများ ထွက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းမ (သီတာ) တစ်ယောက်လည်း ထပ်ရောက်လာသည်။ ။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား' ဟု မေးသောအခါ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းခါပြလေသည်။ သီတာက 'နင်ရော'ဟု မေးသောအခါ ညှို့ က အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ရယ်မောမိလိုက်သည်။ (ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိပါ) ။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ တော့ အဲသလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ရယ်မောနေတတ်ခဲ့ပါပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သာ စကားပြောနေရသော်လည်း ညှို့စိတ်တွေ သူ့ဆီ ကိုပဲ ရောက်ရောက်နေသည်။ သူ ဘယ်ဘာသာ လာဖြေပါလိမ့်၊ ဖြေနိုင်ရဲ့ လား။ သူ ဖြေမယ်မှန်းသာ ကြိုသိခဲ့ရင် ညှို့လည်း တကယ်ဖြေမှာ ပေါ့။ ဒါမှ ညှို့နဲ့ သူ တစ်ကျောင်းတည်းမှာ အတူတူ ပြန်ဆုံကြရမှာ။ အခုတော့ ညှို့က အပျော်သက် သက် ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ အရာရာမှာ ပေါ့ပြက်ပြက်နိုင်စွာ ခံစားတတ် လာခဲ့သည် ကလည်း အခုမှ မဟုတ်။ သူနှင့် ဝေးကွာနေခဲ့သည် မှ စခဲ့သည် ထင်သည်။ အခုလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် လျှောက်လည်ကြဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင် ကောင်းကောင်း တစ်ခု မှာ စားကြ သောက်ကြမည်။ ပိုဆိုးတာက ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါမည်။

ယခုလို သူနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရသည့် နေ့မှာ မှ ဒီလို အစီအစဉ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေမိသည့် အတွက် ညှို့ဘာသာ ညှို့ ခွင့်မလွှတ်ချင်တော့ပါ။ နောက် ပြီး အစက မျှော်လင့်ထားခဲ့သလို ပျော်စရာ ကောင်းတော့မည်လည်း မထင်ပါ။

ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည် ။
ညိုက ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ 'ကျမှာ ပဲ မဟုတ်လား' ဟု လှမ်းစလိုက်မိ
သည့် အတွက် မောင်နှမတွေလို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပေါင်းသင်းနေသည့်
သူငယ်ချင်းမို့ ခါတိုင်း လိုပင် 'ခွေးညိုမ'ဟု ပြန်ဆဲရင်း ညို၏ လက်မော
င်းကို လှမ်းထိုးလိုက်သည် ကို ညိုမှာ မလိုအပ်ပါဘဲနှင့် သူမြင်သွားမှာ
စိုးရိမ်နေမိသည် ။ တကယ်လည်း သူ ညိုကို တစ်မျိုးထင်သွားမည်ကို
ညို လုံးဝ မကြိုက်ပါ။ တော်ကြာနေရင် ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း
တွေ ထပ်ရောက်လာတော့မည်။ ထိုအခါ သူ ယုန် ထင် ကြောင်ထင် ဖြစ်
လာနိုင်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည် ။

'နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ'ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ပြောသောအခါ
ညိုမှာ သူတို့ သတိထားမိလောက်အောင် ဣန္ဒြေပျက်နေခဲ့မိသည့် အတွက်
ပဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် စိတ်ဆိုးနေမိသေးသည် ။

'ဟာကွာ... ဟိုကောင်တွေက ကြာဦးမှာ ။ ငါ အအေးဆိုင် သွားနှင့် မ
ယ်။ ပြီးမှ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့'

သည် နည်းနှင့် သူတို့ နံဘေးမှ ရှောင်ထွက်သွားခြင်းသာ အကောင်း
ဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့အတွက် သူငယ်ချင်းများ ၏ 'နေစမ်းပါဦး၊ ခဏ
လေးပဲဟာ။ နင် ဘာလို့ ဒီလောက်ရစ်နေရတာလဲ' စသဖြင့် တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ဝိုင်း ဆူခြင်းကို ခံရတော့သည် ။ သို့သော် 'မနေနိုင်ဘူး
ဟာ။ ငါ ရေအရမ်းဆာနေ ပြီ'ဟု ပြောရင်း ကျောင်းဝင်း၏ အတွင်းဘက်
စည်းရိုးအနီးတွင် ကပ်ဖွင့်ထား သည့် သက်သာဆိုင်ကလေးဘက်သို့ ညို
အတင်းထွက်ခဲ့သည် ။

(ဆောရီးကွယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးရယ်မော ရ
ပ်စကားပြောနေရမှာ ထက် သူ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ သွားထိုင်နေတာကမှ ပို

ကောင်း လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိလို့ ပါ။ နောက်ပြီး သူ ညို့အပေါ် အထင်ကြီး လေးစားခဲ့တာ တွေကိုလည်း မြူတစ်မှုန်လို ပြယ်လွင့်မသွားစေချင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲလေ။

ဟိုတုန်းက အတန်းထဲမှာ စာသိပ်တော်ပြီး သိမ်မွေ့ရိုးအေးတဲ့ သူ့ရဲ့ အစွဲလမ်းခံ၊ အမြတ်နိုးခံဘဝကို သိုသိပ်စွာ ကျေနပ်ကြည်နူးနေခဲ့ရဖူးသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို စိတ်ဝင်တစား မရှိတော့ဘူးလားကွယ်။ သူ ညို့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။

အခုအချိန်မှာ တော့ သူ့မျက်လုံးတစ်စုံကို ရှက်စွာ ရင်ခုန်လိုက်သည်မှ လွဲ၍ သည့် ထက်ကောင်းသော စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။ ညို့ရင်ထဲက အဇ္ဈတ္တကို သူ့အား ချုံမြဲစေချင်လှပြီ။ ညို့ သူ့ကို မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ထိုအခါ ညို့ရင်ကို ခွဲသည့် နစ်ကျင်ရတသော ဝေဒနာသည် မြိမြိ ထက်သော ဓားပါးတစ်လက်နှယ် ရက်စက်လေသည် ။

*

အခိုက်အတန့်၌ မျက်လုံးများ ပင် ပြာဝေဝိုးဝါးသွားလောက်အောင် ညို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ရင်သည် ကျစ်လျစ်ခြင်း ကင်းလေ၏။ သူ၏ လက်မောင်း ကို အားပြု၍ မှီတွယ်ခိုချိတ်ထားသည့် ဖြူသွယ်နွဲ့ပျောင်းသော လက်ချောင်း ကလေးတို့ သည် ညို့၏ အသည်းနှလုံးနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ကို တစ်စစီ ဖွခြေ နိုင်စွမ်းလေသည် ။ ဝေသီလာသည့် မျက်ရည်တွေကြား ဝိုးတဝါးအမြင်မှ ပင် သူ၏ မိန်းကလေးသည် လှသော မိန်းကလေးတို့ ထက် များစွာ ပိုလှနေခြင်းကြောင့် ညို့မှာ မနာလို ဖြစ်မိသေးသည် ။

ညိုသည် သူ၏ နှလုံးသား မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သေချာသောအခါ ညို၏ ရင်၌ ကြေကွဲခြင်းတစ်စ ပြင်းစွာ ထက်ရှုလေတော့သည်။ ညိုသည် နေရာတွင် ပင် ပြိုလဲမကျသွားအောင် မနည်း ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ရသည်။ သို့တိုင် လျှံတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို တားဆီးဖို့ သတိ မရလိုက်မိပါ။ ပါးပြင် ထက်မှ ပူနွေးသောအတွေ့ဖြင့် တလိမ့်လိမ့်ရွေ့၍ တွားဆင်းလာခဲ့သည် မှာ ဝေဒနာ ဖြစ်သည်။

ညို၏ ရှိုက်သံ တိုးသွဲ့သည် သိသိသာသာ အက်ကွဲနေပေလိမ့်မည်။

'ဟင်... ညို၊ နင် ငိုနေတယ်'

*

၁၉၈၂ ခုနှစ်၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော အထက်တန်း ကျောင်းတက် ရက်များ သည် သူနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား ခုံမင်ဖွယ်ရာ နေ့ကလေး များ သာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ညို့ကို ရင်ခုန်တမ်းမက်လွန်း သည့် စိတ်ဖြင့် ညို၏ အရိပ်ကလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

စာသင်ခန်း၏ ဒုတိယခုံတန်း၌ ထိုင်ပါသည်။ သူကတော့ နောက်ဘက် ကျကျ ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်သည်။ ထိုင်ခုံနေရာချင်း ၄၅ ဒီဂရီ တိမ်းစောင်းနေ သော အနေအထားတွင် သူသည် ညို့ကို အချိန်ပြည့် ထိုင်ကြည့်နေဖို့ အလွန် အဆင်ပြေနေခဲ့ပါသည်။

အတန်းထဲတွင် တစ်ချိန်လုံးနီးပါး ညို့ကိုသာ ငေးရီကြည့်နေတတ်သည့် သူ့မျက်လုံးလေးတွေကို ညို မုန်း၍ မရခဲ့ပါ။ ရုန်း၍ လည်း မရခဲ့ပါ။ သို့သော် အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည် ကိုတော့ ဝန်ခံလိုပါသည်။ ဒါကလည်း သူ့မျက်လုံးတွေ၏ ချုပ်နှောင်မှုဒဏ်ကို ခံနေရသည့် ညို့ဘာသာပဲ နားလည်နိုင်ပါသည်။ အလွန် အနေကျွံခဲ့ရသည်

ကတော့ အမှန်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေကတောင် စကြသည် ။ ညှိနှင့် ခုံတန်းတစ်ခုတည်း အထူထိုင်သော မစန်းဝင်းက 'အဲဒီကောင် နင့်ကို ကြည့်တာ လွန်လွန်း တယ်ဟာ' ဟု ပြောဖူးသည် ။

'ဟုတ်ရဲ့ လားဟယ်။ နင့်ကို ကြည့်တာ နေမှာ ပေါ့'

'အမယ်လေးလေး၊ နင့်ကို ကြည့်တာမှ နင့်ကိုပါနော်။ နင် သွားလေ ရာ တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေတာများ ၊ ဟင်း... ပြောတောင် မပြော လိုက်ချင်ဘူး'

ထိုအခါ ရင်ထဲမှ အပျော်များကို သူငယ်ချင်းမ၏ ရှေ့သို့ ပြုတ်ကျ မ သွားမိစေရန် မနည်းဟန်ဆောင်နေရရင်း သူ့ကို မသိမသာ မျက်စောင်း တင်းတင်း လေးတစ်ချက် ထိုးရသည် ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ ပြောလည်း ပြောချင် စရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ 'ဘာဖြစ်လို့ အဲလောက် တောင် ကြည့်နေရတာလဲ'ဟု မေးရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖွဖွ လေးနဲ့ အားရပါးရ ထုရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ရသည် ။ ဒီမှာ သိပ်ရင်ခုန်နေ ရတာ သူ သိဖို့ ကောင်းပါသည် ။

သူ ညှိ၏ ရင်တွင်းကို ပထမဦးဆုံး ချဉ်းကပ်လာခဲ့သော နေ့ကလေး တစ်နေ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်တော့ပါ။ ထိုနေ့က ညှိနှင့် မစန်းဝင်းတို့ အတန်းတွင်း သန့်ရှင်းရေး (တစ်လတစ်ကြိမ်) အလှည့်ကျသောနေ့ ဖြစ် ပါသည် ။ အတန်းထဲကို အခြားကျောင်းသားတွေ ရောက်မနေခင် သန့်ရှ င်ရေးလုပ်နိုင်ရန် အတွက် စောစောရောက်အောင် သွားခဲ့ရသော ညှိသ ည် တခြားသူတွေထက် များ စွာ စောရောက်နေခဲ့သော်လည်း သူ့ထက် တော့ နောက်ကျဖြစ်အောင် နောက်ကျနေခဲ့ရပါသေးသည် ။ တကယ် တော့ သူသည် ညှိ၏ အတန်းတွင်း သန့်ရှင်းရေးနေ့ကို ကြိုသိနေခဲ့ပြီး

ညို့ထက်စော၍ ရောက်အောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

'ခုံတွေ ရွှေထားပြီးပြီ။ တံမြည်စည်း ကူလှည်းပေးမယ်နော်'

သူက ညို့အနားကို ကပ်၍ တိုးညှင်းစွာ ပြောသော်လည်း သူ့အသံသည် မစန်းဝင်းပါ ကြားသွားနိုင်လောက်အောင် သိသိသာသာ ပီသနေခဲ့သည့် အတွက် ညို့မှာ အလွန်ရှက်သွားရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စိတ်တိုတိုနှင့် 'ဘာဆိုင် လို့ လဲ'ဟု ခပ်မာမာလေး ပြန်ပြောရင်း မစန်းဝင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စပ်ဖြဖြနှင့် မျက်စပစ်ပြလေသည်။ ။

အိုး... ရှက်လိုက်တာ သူရယ်။ သွားပါတော့။

နောင်အခါများ တွင် လည်း သူသည် ညို့ အတန်းတွင်းသန့်ရှင်းရေး အလှည့်ကျသည့် နေ့တိုင်း၌ ညို့တို့ ထက် စောစီးစွာ ရောက်ရှိနေတတ်ခဲ့ပြီး ခုံတွေ ကို စနစ်တကျ ပြောင်းရွှေ့ထားပေးတတ်ခဲ့ကာ ညို့ တံမြက်စည်းလှည်းနေသည် ကို ပြတင်းပေါက်၏ မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေတတ်သည် မှာ ကျောင်းတွင် ညို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တံမြက်စည်းလှည်းခဲ့ရသည့် နေ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုစဉ်အခါကပင် ညို့သည် သူ့ကို ညညများ ၌ စာမကျက်နိုင်တော့လောက်အောင် သတိရနေတတ်မိပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်တော့မှ မမေ့ရနိုင်လောက်အောင် သတိတရ ရှိနေရသေးသည့် နေ့ကလေးတစ်နေ့ကိုလည်း ညို့ဘဝမှာ ချန်လှပ်ထားခဲ့လို့ ပါ။ ။ ထိုနေ့မှာ တော့ သူသည် ညို့၏ နံဘေးမှ ကပ်လျက်ခုံတန်းတွင် မနက်ပိုင်း စာသင်ချိန်စကတည်း ကပင် အတင့်ရဲစွာ လာထိုင်ခဲ့၏။ သူ ညို့ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း အတန်းထဲမှ အတော်များများက သိနေခဲ့ကြ၍ ညို့မှာ မျက်တောင်များ ပင် ရဲရဲမခတ်ရဲလောက် အောင် ရှက်နေမိသည်။ ။ အရေးထဲ၌ သူ့မျက်လုံးများ သည် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတတ်ကြပါ။ ညို့

ကိုပဲ စူးရဲလွန်းနေသည် ။ ထိုအခါ ညို့မှာ ဆရာစာသင် သည် ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စား၍ မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည် ။

ညို့ သိပ်ရှက်နေမှာ ပဲဆိုတာ သူ စိတ်ကူးကြည့်ဖို့ ကောင်းပါသည် ။

မနက်ပိုင်း လေးချိန်အပြီး မုန့်စားဆင်းသောအခါ ညို့မှာ စပ်စုတတ်သော မျက်လုံးတွေ၏ ရှေ့၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထိုင်နေခဲ့ရတော့သည် ။ ပိုဆိုးသည် မှာ သူကလည်း ထိုနေရာမှ ထမသွားခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်းများက မုန့်စားဆင်းရန် ခေါ်စဉ်က ညို့ ဘာကြောင့် ငြင်းဆန်လိုက်မိမှန်း စဉ်းစား၍ မရ ဖြစ်ရသည် ။ တကယ်ဆို လိုက်သွားခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ။ ဒါကိုလည်း နောက်တော့မှ နောင်တ ရနေမိတော့သည် ။

အခုအချိန်မှာ တော့ မုန့်စားဆင်းဖို့ ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်း တွေကလည်း ရှိမနေကြတော့၍ ဖြစ်သည် ။ အမှန်မှာ သူ့အနီးမှ ထမသွားချင် ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေး၏။ သိပ်တော့ မသေချာလှပါ။

အတန်းထဲတွင် လူရှင်းသလောက်ရှိချိန်မှာ သူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက် သည် ကို မြင်သည် ။ ညို့က စာကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ကိုလည်း မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည် ။ သူ ညို့အနီးမှာ ကပ်ရပ်လိုက်သောအခါ ညို့ ဘယ်လောက်အထိ တုန်လှုပ်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စေလိုပါသည် ။

'ချွန်စက်ကလေး'

သူ့အသံကတော့ ခါတိုင်းလိုပင် တိုးညှင်းညှင်သာ၊ သူ့လက်သည် သူ့အသံနှင့် အတူ စားပွဲခုံထက် ရောက်လာသည် ။ အနီရဲရဲ အသည်းပုံချွန်စက် ကလေးတစ်ခု။ ထိုအရာမှာ ညို့၏ ချွန်စက်ကလေး ဖြစ်သည် ။ ဘယ်အချိန်ကများ အောက်ကျနေခဲ့လိမ့်ဟု တွေးကြည့်နေမိဆဲမှာ ပင်

သူသည် စာသင်ခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ခဏနေတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။ အတန်း
မတက်မီ ကွာစေ့စားရင်း စကားပြောကြတော့...

'ဟိုကောင် နင့်ဘေးမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ'

'မသိပါဘူးဟယ်။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ '

'ရောဂါတက်နေပြီ ထင်တယ်'

'ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာ ပေါ့'

ညိုတို့ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကြပါ၏။ အတန်းပြန်တက်သောအ
ခါ သချင့်ဉာဏ်မ ဝင်လာသည် ။ ဆရာမကို နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီးသောအခါ
ညိုသည် မြန်မာစကားပြောစာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သိမ်းရင်း
သချင့်ဉာဏ်မအုပ်ကို ထုတ်၊ ကွန်ပါဘူးကို စားပွဲခုံပေါ်တွင် အဖုံးဖွင့်တင်ရင်း
စောစောက သူ ပြန် ကောက်ပေးသွားသော ချွန်စက်ကလေးကိုလည်း
ကွန်ပါဘူးထဲ လှမ်းထည့်လိုက် သည် ။ ထိုအခါ...

'ဟင်...'

ညို များ စွာအံ့ဩသွားခဲ့ရသည် ။ ကွန်ပါဘူးထဲတွင် လည်း အနီရဲရဲ
အသည်းပုံချွန်စက်ကလေးတစ်ခုက ရှိနှင့် ပြီး ဖြစ်သည် ။ ညို ဘယ်လိုမှ
နားမလည် နိုင်တော့ပါ။ ညို့အနားမှာ သာ သူ ဆက်ထိုင်နေခဲ့ဦးမည်ဆို
လျှင် စိတ်တိုတိုနှင့် 'ဘာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ' ဘာညာမေးချင် မေးနေမိ
ဦးမည်။ အခုတော့ သူက သူ့အရင်နေရာမှာ ပြန်ထိုင်နေခဲ့ပြီ။ ညို
ရှုတင်းတင်းနှင့် လှမ်းကြည့်ပေးလိုက် တော့ သူလည်း ညို့ကို ရင်မဆိုင်
ဝံ့သလို ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့သည် ။

ကြည့်စမ်း၊ ဒါဆို မနက်ပိုင်း လေးချိန်လုံးလုံး ညို့နံ့ဘေးကို သူ ရော

က်နေခဲ့တာ အဲဒီချွန်စက်ကလေး ပေးဖို့ သက်သက်ပေါ့။ အဲဒါ ညို့ကို သက်သက် လူလည်ကျလိုက်တာပေါ့လေ။ ညိုကတော့ ညို့ချွန်စက်ကလေး အောက်ကိုကျနေလို့ ကောက်ပေးခဲ့တယ် ထင်ထားတာ။

ဟင်း... သိမယ်၊ သိမယ်။

သူ့ကို သူ့အစ်မနှင့် တိုင်ပြောရမည်။

(ထိုနေ့ညကလည်း ညို တစ်မှေးမျှ အိပ်စက်မပျော်ခဲ့ပါလေ။)

*

ညိုတို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် သူ့အစ်မ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိသည် ။ အစက ထိုအစ်မနှင့် သူ့ကို မောင်နှမတော်စပ်မှန်း လုံးဝမသိခဲ့ပါ။ သိပ်လည်း မရင်းနှီး ခဲ့ဖူးကြ။ မျက်မှန်းတန်းမိရုံ၊ မေးထူးခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရုံမျှသာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မချိုမာ (ထိုအစ်မ နာမည်ဖြစ်ပါသည်)က တမင်တကာ နှုတ်ဆက်လာခြင်း၊ ကျူရှင်အတူတူ တက်ကြရင်းနှင့် ခင်မင်လာခဲ့ကြသည် ။

'ညိုက အတန်းထဲမှာ စာသိပ်တော်တာပဲဆို'

'အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မချိုမာရယ်'

'အမယ်... တို့ သိပါတယ်နော်။ ညိုတို့ အတန်းထဲမှာ တို့ မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ခဏခဏ ပြန်ပြန်ပြောပြနေတာ'

'ဟယ်... ဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲဟင်'

မချိုမာက ညို့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နာမည်ကို တစ်လုံးချင်း ရွတ်ပြပါသည် ။

'ဟင်...တကယ်'

'အင်းပေါ့'

'အို...'

ထိုအခါ ညို့ရင်မှာ တစ်မျိုးလေးခံစားလိုက်ရသည်။ အပျော်မြစ် တစ်ဆင်း ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းသွားခဲ့သလိုပါ။ ပြီးတော့ တစ်လက်စတည်းမှာ ရှက်နေဖို့ ကိုလည်း မေ့မနေခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် လည်း မချို့မာကို ပိုခင်ခွဲမိသည် ဟု ထင်သည်။ မချို့မာဆီက သူ့အကြောင်းလေးတွေကို စုံနေအောင် သိခဲ့ရ၏။ တမင်စပ်စုခြင်းကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါ။

(သူတို့ အိမ်မှာ ဖန်ချက်စက်ရုံ ရှိသည်။ သူက သူ့ကျောင်းမုန့်ဖိုးကို ကိုယ်ပိုင်စက်ရုံမှာ သူ့ဘာသာသူ ရှာသုံးခဲ့သည်။ အကြင်နာတရား၊ ကြီးတတ်၊ အားနေတတ်၊ ယုံကြည်လွယ်တတ်သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနှင့် အလှူခံတွေ တွေ့ရင် ဘယ်နေရာမဆို လှူတတ်သည်။ အတီးအမှုတ်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ အဆိုအကနှင့် သော်လည်းကောင်း တောင်းရမ်းဝမ်းစာရှာဖွေသူတွေကို ပို၍ စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆူးလေမီးသတ်ရှေ့တွင် ပလွေတီးမှုတ်၍ အလှူခံနေတတ်သည့် အဘိုးကြီးကို မြို့ထဲရောက်တိုင်း မပျက်မကွက် သွားလှူတတ်လေ့ ရှိသည်။)

ညိုနှင့် ပတ်သက်၍ ညို့စာမေးပွဲ ရမှတ်တွေကို အကုန်မှတ်ထားတတ်သည်။ ညို့ကို အင်မတန် သိမ်မွေ့ရိုးအေးတည်ငြိမ်သော မိန်းကလေးဟု သူက အထင်ကြီးလေးစားသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ညို့ကို သူ အလိုလို အစိုးရိမ်ကြီးနေ တတ်သည် စသည် ဖြင့်...)

ထို့အပြင် သူ့ဆီမှ ကရုဏာစကားလေးတွေကိုလည်း ကြားရတတ်သေးသည်။ (ဥပမာ ညို့ကို စာတွေ သိပ်မကျက်ဖို့ ပြောပေးပါ မမချို့၊ နှစ်စကနဲ့ တောင် မတူတော့ဘူး၊ အခုနောက်ပိုင်း အရမ်းပိန်လာတယ်ဆို

တာမျိုးပေါ့လေ။။ ထိုအခါ ညို့ရင်မှာ တလုပ်လုပ်နဲ့ အေးခနဲ ဖြစ်ရသည် ။ တကယ်တော့ ညို့ စာမကျက်နိုင်ဘဲ သူ့အကြောင်းကို အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ထိုင်တွေးနေတတ်တာ သူ ဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲနော်။

အင်းလေ... ညို့က သူ့ကိုပဲ ညာလို့ ရခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော့ ဘယ်ညာလို့ ရခဲ့ပါ့မလဲလေ။ အဲဒါကိုလည်း သူ သိချင်သိသွားနိုင် ပါသေး သည် ။

သည် လိုလေ...

သချင်္ခရာပေးလိုက်သော အိမ်စာပုစ္ဆာတွေကို တွက်ဖို့ ညို့ မေ့လာခဲ့ သည့် နေ့က ဖြစ်သည် ။ ဘာဖြစ်လို့ ညို့ မေ့လာခဲ့တယ်ဆိုတာ အပင်ပန်း ခံပြီး ပြောပြနေဖို့ တောင် လိုမည်မထင်ပါ။ ဆရာမက ညို့လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ကို တောင်းကြည့်သည် ။ ညို့စာအုပ်က ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်းရဲ့ လက်စွဲဖြစ်သည် ။ ခက်ခဲတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ပေးပြီးတိုင်း 'ဘယ်သူတွ က်နိုင်မလဲ'လို့ ပါးစပ်ကသာ မေးတတ်ပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ညို့ဆီမှာ ပဲ ရောက်နေတတ်သည် ။ ညို့က လည်း ညို့၊ သူများ တွေ တွက်ဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ စဉ်းစားနေချိန်မှာ ပဲ ညို့က အဖြေထွက်နေတတ်ခဲ့ သည် ။

အခုတော့ ဆရာမ အရမ်းဒေါက်နီနေသည် ။ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ အတန်း ထဲ မှာ တွက်မလာခဲ့တာဆိုလို့ ခပ်ပေပေ ခပ်ဆိုးဆိုး ယောက်ျားလေးသုံး လေးယောက် နှင့် ညို့သာ ရှိသည် ။ တွက်မလာဘဲလည်း မနေရဲကြဘဲ လေ။ ဆရာမက အလွန် စည်းကမ်းကြီးသလို ဒေါသလည်း ကြီးသည် ။ အပြစ်ပေးလည်း ကြမ်းသည် ။

ဆရာမက ညို့လက်ဖဝါးကို စိတ်ဆိုးစွာ ကြိမ်လုံးနှင့် နှစ်ချက်တိတိ ရိုက်သည် ။ တကယ်လို့ သာ အဲသလို ညို့စိတ်လေနေမှန်းသာသိရင် ဆ

ယံချက် လောက် တအားရှိက်မှာ သေချာသည် ။ ဆရာမက ရိုက်ရင်း...

'ဘာဖြစ်လို့ တွက်မလာတာလဲ'

'မေ့နေခဲ့လို့ ပါ'

'ဘုရားရေ... စာမေးပွဲက ဒီလောက် ဖင်နားကပ်နေတာတောင် မေ့ ဖြစ်အောင် မေ့သေးတယ်။ နေပါဦး၊ မင်းစိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေလို့ လဲ'

ထိုအခါ အရိုက်ခံရ၍ ရဲရဲနီနေခဲ့သော လက်ဖဝါးလေးတွေထက် ညို့ မျက်နှာက အရှက်သည်းစွာ ပို၍ နီရဲနေခဲ့မည်မှာ အမှန်ပါ။ 'မင်းစိတ် တွေ ဘယ် ရောက်နေလို့ လဲ'တဲ့ ။ ဆရာမ၏ စကားကသာ နားထဲမှာ ပဲ့ တင်ထပ်နေသည် ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညို့ ရ ယံချင်သွားသည် ။ သူ့မျက်နှာ က ညို့ နှစ်ချက်လေး အရိုက်ခံရရုံနဲ့ ကမ္ဘာ ပျက်တော့မည့် အတိုင်း ဖြစ်နေသည် ။ ထိုနေ့က သူ အလွန်စိတ်မကော င်း ဖြစ်ခဲ့ရသည် ဟု တော့ မချို့မာဆီက သိခဲ့ရ သည် ။ ညို့က 'အလကား ပါ မချို့မာရယ်'ဟု ဂရုမစိုက်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ ထို့အတွက် သူ ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသေးသည် ။ ကိစ္စ မရှိပါ။ ညို့ က အဲသလို နေရတာမျိုးကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့သည် ပဲလေ။

*

ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့် နေ့များ စွာအနက်မှ ရင်အခုန်ခဲ့ရဆုံးနေ့ကလေး တစ်နေ့ ကတော့ မချို့မာက 'တို့ ကျူရှင်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ စပါယ်ရှယ်ကလပ် စံ ရှိတယ်။ လိုက်တက်ပါလား'ဟု ခေါ်သွားခဲ့သောနေ့ ဖြစ်ပါသည် ။ ထို ကျူရှင်မှာ သူ ရှိနေမှန်းသိလျက်နှင့် လိုက်သွားမိခဲ့သည် ကိုတော့ အခု နေ ပြန်တွေးကြည့်ရင် တောင် ရင်ခုန်ရက်ရပါသေးသည် ။ ကျူရှင်အော

က်မှာ သူရပ်နေတာ တွေ့တော့ သူ့မျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်မိအောင် ညှိကြိုးစားနေခဲ့ရသည်။ ။

ကျူရှင်လွှတ်၍ ပြန်ကြသောအခါ သူနှင့် အတူတူသွားနေရသည် ကို အတန်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်သွားမှာ ကို ညှိ အသေအလဲ စိုးရိမ်နေ မိသည် ။ အတန်းထဲက ကောင်တွေက မချို့မာကို လုံးဝမသိကြပါ။ တော်ကြာ သူနှင့် တစ်မျိုးတွေ ဘာတွေထင်ပြီး ချိန်းတွေ့နေသည် ဟု ထင်သွားလျှင် ပြဿနာ။ တကယ့်တကယ်တွင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ သူကလည်း ညှိကို စကား စမပြောရဲသလို ညှိကလည်း စကားမပြောရဲခဲ့ပါ။ မချို့မာကသာ ဟိုဘက် လှည့်ပြောလိုက် သည် ဘက်လှည့်ပြောလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည် ။ ကြာလာတော့ 'ဟဲ့... ဒီနှစ်ယောက် ပါးစပ်မပါကြဘူးလား'ဟု ဆူတော့သည်။ ။

ကားဂိတ်ရောက်တော့ သူက မချို့မာကို 'မမချို့၊ အအေးသောက်ရအောင်'ဟု ပြောသည် ။ သည် မှာ လည်း မချို့မာက ညှိဘက် လှည့်၍ မေးရပြန် လေသည်။ ။

'သောက်မလား ညှိ'

ညှိ သူနှင့် အတူ မထိုင်ရဲပါ။ သူက ညှိနှင့် ပတ်သက်၍ တခြားနေရာတွေမှာ သာ သတ္တိနည်းပေမယ့် မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် စိုက်ကြည့်နေဦး မှာ ကို ညှိက သိနေခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုမျက်လုံးတွေ၏ ရှေ့၌ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အအေးထိုင်သောက်ရဲလောက်အောင် ညှိ မဝံ့ပါ။ ။ ထို့ကြောင့် ညှိက ငြင်းလိုက် ရပါသည်။ ။

'ဟင့်အင်း... မသောက်ချင်တော့ဘူး'

ထိုအခါ သူက ညှိကို ငေးကြည့်နေရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ညှိ သူကို သိပ်အနိုင်ယူလွန်းနေပြီလား မသိပါ။ တကယ်ဆို သူ ရေဆာနေလို့

များ လားဟု ငဲ့ညှာပေးခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ။

ဘတ်စ်ကားလာ၍ ကားပေါ်တက်ကြတော့ သူက နောက်ဆုံးက တက်သည် ။ ကားမှာ အချောင်ကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုင်စရာနေရာမရကြပါ။ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေး တစ်တန်း၊ ယောက်ျားလေး တစ်တန်း ထိုင်ရသည် ။ သူက ယောက်ျားလေးတန်းဘက်ကို လှည့်ရပ်နေခဲ့သလို ညိုတို့ နှစ်ယောက်က လည်း မိန်းကလေးတန်းဘက် လှည့်ရပ်နေခဲ့ကြသည် ။ သူက ညို့နောက်ကျော တည့်တည့်မှာ ရှိသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားအလုပ်အယိမ်းမှာ သူနှင့် ကျောသား ချင်း ထိကပ်မိသည် လည်း ရှိသည် ။

ညိုက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး...

'မချို့မာ၊ ကားခ ပေးပေးပါ'

'နေ...နေ၊ တို့ ပေးမယ် ညို'

'အို...ပေး ပေးပါ မချို့မာရယ်'ဟု ပြောရင်း မချို့မာလက်ထဲ ပိုက်ဆံကို အတင်းထိုးထည့်ပေးနေရသည် ။ ညို့ဘာသာ မပေးရဲပါ။ ခါတိုင်းလို မချို့မာ နှင့် နှစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆို ဘာအရေးလဲ။ ပေးရဲပါသည် ။ အခုတော့ သူ့အတွက်ပါ ပေးရမည်ကို အလိုလိုနေရင်း ရှက်နေမိသည် ။ ညို့မှာ အဲဒါ သိပ်ခက်သည် ။ ထိုစဉ် သူက 'မမချို့၊ ကျွန်တော်ပေးပြီးပြီ' ဟု လှည့်ပြောသည် ။ ညိုက နှုတ်ခမ်းစူရင်း 'ပေးလိုက်ပါဆိုတဲ့ ဟာကို' ဟု ပြောတော့ မချို့မာက 'မောင်လေးကို ပေး လိုက်လေ'တဲ့ ။ ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း။ သူတို့ မောင်နှမ က တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း။ မုန်းဖို့ သိပ်ကောင်းသည် ။

'အမယ်လေး'

ကားက အက္ခေတစ်ခုမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချိုးချလိုက်တော့ ညို့မှာ မချို့မာနှင့် စကားလက်စသတ်နိုင်ဘဲ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေချိန်မို့ တစ်ကိုယ် လုံး လည်ထွက်သွားသည်။ သူက ညို့ဘက်လှည့်ပြီး ကမန်းကတန်း လှမ်းထိန်း ထားလိုက်နိုင်၍ သာ တော်တော့သည်။ သို့သော် ညို့ကိုယ်လုံးလေးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ညို့မှာ နွေးခနဲ အသိကို လျှပ်ပြက်သလို ခံစား လိုက်ရပြီး မိရာလှမ်းဆွဲထားလိုက်မိသည်။ သူ့လက်မောင်းကို ချက်ချင်း ပြန် လွှတ်လိုက်ရင်း ဘာမှ ဖြစ်မသွားသလို ဟန်ဆောင်လိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း သူသာ နားပါးလျှင် ညို့ရင်ခွန်သံကို ကြားသွားနိုင်ပါသေးသည်။ သူကတော့ ထိုနေ့က တော်တော် ပျော်သွားခဲ့ပုံရသည်။

ညို့က အဲသလို ဟန်ဆောင်ကောင်းနေလို့ လည်း သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ် နေခဲ့မှန်း သူ မသိနိုင်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ညို့ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်း ခဲ့မျှ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်လာသောအခါမှာတော့ အဖြေမှန် ထွက်လာခဲ့ သည်။ တကယ်ဆို ညို့က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်လောက်နှင့် ကျေနပ်နေခဲ့ဖို့ မကောင်းပါ။ အနည်းဆုံး စက်မှုလောကီကတော့ ဖြစ်သင့်သည် ပဲလေ။ အားလုံး က စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရှိနေခဲ့ကြသလို ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း 'မင်း တစ်ယောက်ကိုတော့ အတော်မှန်းထားခဲ့တာ'ဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုအခါ ညို့ မျက်ရည်ကျမိပါသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညို့ကတော့ ပျော်ခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် အတူ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့ရသည့် ပြင် ညို့က အီကို၊ သူက ရူပဗေဒဆိုတော့ အဆောင်ချင်းကလည်း ကပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ ညို့စာသင်ခန်းနှင့် သူ့အဆောင်ကို တူးမြောင်းဖောက် ဖို့

များ စိတ်ကူးခဲ့သလား မသိပါ။

*

'ညိုရယ်... မလွမ်းလောက်ပါဘူးဟယ်'

သီတာက ညို့အေးစက်ဖြူရော် လက်ဖျားလေးတွေကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း မသိမသာ နာကြည်းစကား ဆိုသည်။ 'အေးလေ... နင်က လည်း ' ဟု ခင်ခင်ချိုကလည်း ကရုဏာဒေါသ သက်လေသည်။ ဒီသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အပေါ်တွင် ညို့ဖုံးကွယ်ရာ လျှို့ဝှက်ရာ မရှိခဲ့ဖူးသည့် အတွက် သူ့အပေါ် တင်းရစ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်သည် မည်မျှအတိုင်းအဆ မဲ့ခဲ့သည် ကို ရင်ဖွင့်အန်ချ ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူနှင့် ပတ်သက်၍ ညို့ ခံစားနေခဲ့ရသမျှကို သူတို့ က သိနေခဲ့ကြသည်။

တင်းလွန်း၍ ပြတ်ခဲ့ရသော ကြိုးတစ်မျှင်ကြောင့် အထိန်းအချုပ်မဲ့ လေတံခွန်တစ်ကောင်၏ လေဟု နိစီးရာနောက်တွင် လွင့်မျောနေခဲ့ရပြီဖြစ်သော ညို့၏ နှလုံးသားကို နားလည်ပေးကြစေချင်သည်။ ညို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ရသမျှ တစ်စစီ ပဲကြွေလေလွင့်နေခဲ့ရပြီပဲ။ ညို့မှာ ဆုံးရှုံးခြင်း ကြီးလှပါသည်။

သို့သော် ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် ညို့အသွေး၊ ညို့အသားထဲမှာ သူသည် အရာခပ်သိမ်း မှေးမှိန်မှုန်ဝါးသွားမည် မဟုတ်မှန်း ထာဝရယုံကြည် နေမိပါသည်။ ထိုအခါ ညို့ မမြင်နိုင်သော လေထဲမှ သူ၏ ရနံ့တစ်မျိုးသည် ညို့ကို ဖမ်းစားနေပေဦးတော့မည်။ ညို့၏ အိပ်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သူ့ကို လွမ်းတသည့် စိတ်တွေနှင့် အိပ်ရေးပျက်ညတွေကို မျိုချ၍ နေရပေဦးတော့မည်။

ထိလွယ်၊ ရလွယ်၊ ခံစားလွယ်သူမို့ မေ့လွယ် ပျောက်လွယ်ဖြစ်ဖို့ ဆို

တာ မတွေးစကောင်းပါလေ။ တစ်ခါက ညို၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ
ရေးခြစ်ထားခဲ့ ဖူးသည့် ကဗျာလေးတစ်စကို အမှတ်ရသည် ။
ဒါကလည်း သူ့ကို အလွန်သတိရ နေမိသည့် ညက ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။

ချစ်သူကို

တမ်းတလိုက်ရုံနဲ့

အရာရာပြည့်စုံ

သိပ်ရင်ခုန်ရပါတယ် မောင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအခါမှာ လည်း ညို့မျက်ရည်တွေကို သူ မြင်တွေ့
သွားပြီး သူ ခံစားနာကျင်သွားရမည်ကို မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဒါကတော့ ညို
၏ သူ့အပေါ်ထားရှိသော စေတနာသက်သက်သာ ဖြစ်သည် ။ ထို့အတွက်
ပါးပြင် ထက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ဖွဖွဖိ
အုပ်ရင်း ဝေဒနာကို သန့်စင်ရပြန်လေသည် ။ ဒီတစ်ခါလည်း ညို ဟန်
ဆောင်ကောင်းဖို့ လိုအပ်နေပြန် ပြီလေ။

ညို့အနေနှင့် တော့ ညို့ရင်ထဲမှာ အစဉ်အိပ်မက်မက်နေခဲ့ရသည့်
နောင် အခါလည်း ဘယ်တော့မှ ခေါ်ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်သော စကား
လေးတစ်ခွန်းနှင့် သူ့ကို 'မောင်'ဟု တမ်းမက်လိုက်လိုပါသေးသည် ။ ဒါ
ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်မှန်း ညို သိပါသည် ။ သူ့ကို 'မောင်'ဟု လှို
က်ဖိုလိုက်ဖို့ ရာ သူနှင့် ညိုက ချစ်သူတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြဘဲလေ။ သည် လိုန
ှင့် သံယောဇဉ်နဲ့ စ၊ မြတ်နိုးခြင်း နဲ့ ဆုံးရတော့မယ့် အမုန်းမဲ့ဇာတ်မှာ သူ
ရောညိုပါ ရင်နာကြရပေတော့မည်။

သို့သော် ညို့အတွက် သူ့ရဲ့ နှုတ်ဆက်အပြုံးလေး တစ်ပြုံးလောက်

တော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ လိုအပ်နေပါသည်။ ပြီးတော့ ညှိသည် သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံး အနေနှင့် အလွတ်ကျက်မှတ်ထားလိုပါသေးသည်။ ညို့ရဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက် အကြည့်လေးတစ်ချက်ကိုတော့ တုံ့ပြန်ဖို့ မပျက်ကွက်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ် နော်။

ဒီတစ်ခါလောက် သူ့မျက်နှာကို ရင်ခုန်လှိုက်ဖို့ သတ္တိကောင်းပုံမျိုးကတော့ ညို့ဘဝမှာ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါလေ။

အို...။

သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ညှိုးရောင်ခယနိုင်လွန်းလှသည်လားကွယ်။ သူ့ရဲ့ ထိုမျက်လုံးလေးတွေကို ညို့ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့် က ညို့အပြော ညို့အကြည့်တွေကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့သလို အထိတ်တလန့်နှင့် တိုးလှိုးခဲ့ဖူးသည့် ထိုမျက်လုံးကလေးများ သည် အခု ညို့ရှေ့မှာ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေပြန်လေပြီ။

*

အဆောင်ချင်းကပ်လျက် ဖြစ်နေတာက အကြောင်းမဟုတ်လှပေမယ့် အားအားရှိတိုင်း ညို့အခန်းရှေ့မှာ သူ ရောက်ရောက်နေတတ်တာက ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလဲ။ သူ အတန်းမတက်တော့ဘူးလား။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း တွေတောင် ရိပ်မိကုန်ပြီ။ တချို့က စတောင် စချင်ကြသည်။ ဒီအထဲ တက္ကသိုလ် ရောက်မှ ညီအစ်မရင်းချာတွေလို ခင်ခဲ့ကြသည့် သီတာနှင့် ခင်ခင်ချိုက ပိုဆိုး သည်။ ညို့က ခပ်တည်တည်နှင့် 'မကြိုက်ဘူးနော်'ဟု ပြောထားလို့ သာ၊ နို့ မဟုတ်ရင်လား စဉ်းတောင်မစဉ်းစားရဲစရာ ဖြစ်သည်။ လာရင်လည်း မသိမသာ လေးနဲ့ နေပေါ့။ အခုတော့ အရမ်းမှ အရမ်းကြီးကို ဖြစ်နေသည်။

ထားလိုက်ပါလေ။ သည် လို အခြေအနေမျိုးအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြီးကျယ်လှသော ပြဿနာမဟုတ်လှပါ။ သို့သော်...

'ခင်ဦးညိုကို ထွန်းနိုင်က ချစ်လို့ တဲ့ ဗျို့'ဟု သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စာသင်ခန်း ပြတင်းကနေ ခုနစ်သံချီပြီး ဗျို့ဟစ်သွားပုံမျိုးကို တော့ ညို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အဲဒီပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောင်မှာ ညို သိပ်လွန်သွားမှန်း သိခဲ့ပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ ညို့နှလုံး သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူပြီး ဒေါသအမျက်တွေ ထက်ရှပေါက်ကွဲခဲ့ရလေသည်။ ။

သူကလည်း ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော နောက်တတ် ပြောင်တတ်သည့် သူငယ်ချင်းကို ဆွဲခေါ်လာပြီး တောင်းပန်ခိုင်းခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ။ သူကိုယ် တိုင်လည်း အလွန့်အလွန် နူးညွတ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညို့မှာတော့ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်၊ ဘီလူးသဘက် စီးနေသည် သို့ ဖြစ်နေသည်။ ။

ဘယ်လိုလဲ၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ စော်ကားလှချည်လား၊ အရမ်းအောက်တန်းကျတာပဲ၊ မိဘတွေက ဆုံးမ မထားဘူး ထင်တယ်၊ သည့်အပြင် ဘာတွေ ပြောမိ ဆိုမိမှန်းတောင် ညို မမှတ်မိတော့ပါ။ အားရအောင် ပြောသမျှ သူက ခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်နေခဲ့သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေက...

'တော်ပါတော့ဟယ်'ဟု တားတာတောင် မရ။ ပေါက်ကွဲစရာတွေ ရှားပါးသွားတော့မှ ဒေါသက လက်စသတ်သည်။ ။ ထိုအခါမှ သူက...

'သွားရတော့မလားဟင်' ဟု မေးခဲ့လေသည်။ ။ ညိုက 'သွားပေါ့'ဟု ဂရုမစိုက်သလို မေးဆတ်ပြီး ပြောလိုက်တာ။

(ညိုက တကယ့် ဟီးရိုးကြီးကို ဖြစ်နေသည်။ ။)

သူသွားပြီး သုံးလေးလှမ်းလောက်ရှိတော့မှ ညိုက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

'ဟေ့... ဒီမှာ '

သူက လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ထိုအခါမှ ညိုက...

'နင့်မျက်နှာကို နောက် ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး၊ သိလား'ဟု ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်မိသည်။ ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားမှန်း ညိုသိခဲ့သည်။ ။ သူ့မျက်နှာ မှာ သွေးဆုတ်သွားတာကလည်း မြန်လွန်းလှသည်။ ။ ရပ်မြဲနေရာမှာ တင် ငေးကြောင် သွားခဲ့သည့် သူ့မျက်နှာမှ အရောင်းပြောင်းလဲမှုများကို ညို အသေးစိတ် သတိ ထားမိခဲ့သည်။ ။

ထိုအခါမှ ညို အင်မတန် မိုက်မဲစွာ မှားယွင်းမိပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိတော့သည်။ ။ (သည် မှာ လည်း ညို ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပြန်ပါသည်။ ။ နို့မဟုတ် ရင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးပြေးဝင်ပြီး ငိုမိတော့မည်။) သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရှိနေတော့ မာနကို သံပတ်တင်းထားရသည်။ ။

ထိုစဉ်က သူ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အညှိုးရော်ဆုံးနှင့် တောင်းပန်စကား အပြောနိုင်ဆုံးကတော့ မျက်လုံးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုမျက်လုံးလေးတွေ၏ ဘာသာ ဗေဒကို ညို ကောင်းကောင်း ဖတ်ရှုတတ်ခဲ့သည်။ ။

ညို့ရင်ထဲမှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖတ်တတ်သည့် အဘိဓာန်ရှိနေခဲ့သည်။ ။ အဲသည် မျက်လုံးလေးတွေကို ညို့တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရနိုင်တော့ မည် မထင်ပါ။

ပြီးတော့မှ သူက တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ။

သူရယ်...။

★

ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း။

သူ ညို့ကို အဲလို မကြည့်စေချင်ပါ။ အဲဒီမျက်လုံးလေးတွေနဲ့ မတိုးလှိုင်းစေချင်ပါ။ အဲဒါ ညို့ရင်ကို သိပ်ထိခိုက်နာကျင်စေပါသည်။ ။

ညို့ကို သနားလျှင် ညို့ကို သံယောဇဉ်ရှိသေးသည် ဆိုလျှင် အဲဒီမျက်လုံး လေးတွေကို မျက်တောင် တစ်ခတ်မျှဖြစ်ဖြစ် မှိတ်ထားပေးစေချင်သည်။ ။

ဒီမှာ ညို့ သိပ်ခံစားနေရလို့ ပါ။ ညရဲ့ အရိပ် အိပ်မက်တွေထဲမှာ ခဏခဏ မြင်မက်တတ်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေမို့ပါ ရှင်။

တကယ်တော့ သူ့ထံမှ ညို့ မျက်နှာရုပ်လိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲလေ။ ထိုအခါ သူ့သဏ္ဌာန်၊ သူ့ရနံ့ကို မခံစားရတော့ဘဲ ညို့ရင်မှာ သူနှင့် ကမ္ဘာ များ စွာခြားသည် သို့ ရှိမည်။

ထို့အတွက် သူ့ကို နှမြောတသခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရဦးမည်ကတော့ မလွဲပါ။ သို့တစေ သူနှင့် နှလုံးသားချင်း နားလည်မှုများ စွာဖြင့် ရင်းနှီးနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက်တော့ ဘာနှင့် မျှ အစားထိုး မလဲလှယ်နိုင်လောက်အောင် ညို့ဘာသာ တန်ဖိုးကြီးစွာ ကျေနပ်နေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

★

ယခုအခါ မြတ်နိုးရသူ၏ ရင်၌ အစိမ်းချင်းတောင် အရောင်မတူဟု ခံစားနေရသည်။ ။

★

ကိုချို

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၉၀

*